

IOANNIS
DESPAVTERII NINIVI

TAB. DE FIGVRIS LIBER: EX QVINTIL.
Donato, Diomedē, Valla, Placentino,
Mancinello, Nigro, pluribusque, dili-
genter, integerrimeque concinnatus.

Hunc libellū, candide lector, habes
castigatiore redditum, Addi-
tis nuper adnotationibus
quas tale signū* in-
dicat. Restitūtis
etiā gręcis
notandis.

LVGDVNI.
M D XXXVI.

Joannis Iossonij Melotensis:
ad lectorem Tetrasticon.

Qui latios tentare lacus: variamq; poesim
Sedatamq; sacro vis Helicone sitim
Perlege quas doctus tibi vixt Minimita: figuras.
Tramite sic facili nota podesis erit.

Joannis Frigidinale Vernensis
ad lectorem Hexasticon.

Hæc Despanterij voluantur scripta: probatis
Ene de caudicibus sedula carpsit apes
Hinc tibi multimodam poterit vir cogere fugem.
Quem bonis artidoce Palladis vixt amor.
Candide zoileos igitur deponere latratus.
Nec capera frontem lector amice tuam.

Ioannes Despanterius Nimita Joanni
 Molino Canonico Tornacensi clarissimo: mu-
 sarum delictis: & Peruicorum decori. S. P. D.

Ignoras nostras Joannes Moline disertissime tue celsitudini dicandas
 censui: non quo celebrior per me fieres: verum vt sint dulce amicitie no-
 stre monumentum. Tu enim latine lingue doctissimus: neque grece im-
 per tus: famiger abilior es q̄ cui nostre nuge claritatis quicq̄ abiciat.
 Miraberis scio qui post Mancinellū de figuris scribere ausim: causaz
 genera accipe. Antonius Mancinellus acerrimi ingenij grammaticus de figuris
 tam docte scripsit vt opusculum eius assustur grammaticæ Sulpicij Sebullensis
 & plurimum vtq̄ olim ea de causa negauerim me de figuris quicq̄ scripturum. Ue-
 rum superiore anno Badius communis amicus: sine controuersia doctissimus: ad-
 monuit vt Mancinelli figuras diligentius examinarem: quod vt feci: statim cogno-
 uerunt: nouum de his opusculum excuderem: quum propter aliarum propter ma-
 te obseruatas a Mancinello & alijs syllabarum quantitates: etiam citra metri ne-
 cessitatem. Quod autem hic affert ad sui excusationem Mancinellus vt fastis Ba-
 p̄p̄ista Mantusnus illud manili. Ornari res ipsa nega: & contenta docerim: hi ne-
 cessitatem. Neq̄ enim Manilius psalim contra latinorū in consuetudinem confun-
 dit omnia: quia latinis & quantitatū obseruantissimus est: nisi forsitan in Ita-
 lia & naufragia: in tanto pere. Itaq̄ veniam petit. Manilius: non si more istorum
 omnis iniquet: verum si non tam eleganter tanq̄ suaui modulatione carmina sua
 Galiorum fluant. Res enim cogit verius interdum fieri duriusculos. Ita ornari
 res ipsa negat contenta doceri. proinde ridiculus est qui penultimam produxit
 in acinus: peribolus &c. dicta auctoritate: vt putat satis excusatus. Nihil tale re-
 peritur in figuris nostris quas tibi nescipatas disertissime Moline hilari fronte
 suscipito: & ab inuidorum sugillationibus p̄ virili parte defendito. Vale e museo
 s̄o Cominiensi quarto nonas Matas. Anno dñi sesquimillesimoyigesimo None.

Joannis Despauteri Ainiuite
Joannis Despauteri Ainiuite.
De figuris liber
Unicus.

C Figure definitio et divisio.

Qute nouata aliqua dicendi forma figura est.
 Sunt eius spes metaplasm: schemata: tropusq;
 Quas manifestatis vitijs referabimus ample.

Figura

Figura est arte aliqua nouata forma dicendi. Aut figura est eo
 similitudo quedam orationis remota a comuni et primum se offerre
 e fone. Utraq; definitio est Quintilianus in lib. ix. de institutione
 oratoria. Et quo et octauo eiusdem sumpta sunt ferme omnia que
de figuris scripsere Donat: Diomedes/ Ualla/ Placentinus/ Niger/ Mancinell
et orator: et ex primo eiusdem: que dei Barbarismo et Solocismo tradiderunt hos ipse pos-
strum secutus: omnia copiosius et clarius tradere totis viribus conatus sum: id
an effecerim: lectores cadidi facile iudicauerint. Figurarum notitia est viciis orator:
bus figurarum cognitiua necessaria, vt Quintilianus declarat. Ceterum fuerit opere vitijs natu-
ra ante manifestare: que auctor Fabio in primo: sepe a figuris separare difficile
est tam facile specie recti decipi. Vnde: itaq; est ips inter se cognatio vt quod in pro-
sa aut apud imperitos vitijs non indidicis: poets videri dicatur.

*** Poetis,**
et orator:
bus figu-
rarum cogn-
itiua necessa-
ria est.
Uita,

De vitijs.

Quoadmodum
 te orationis
 spes quinque
 Barbaris-
 mus.

Quia orationis generalia sunt tria: vt **Diomedes** scribit
Obscuritas inordinata/ Barbarum/ Obscuritatis spes sunt octo. Acyrolo-
gia/ pleonasmus/ perissologia/ amphibologia: taetologia/ Elyplasis/ (vt
apostrophe/ Benignitas/ macrologia. Inordinate orationis species sunt qu-
as auctor Diome. C. p. innotis/ cacophaton siue cacophaton/ cacophaton/ (vt sechi
que vitijs in primis vitanda primum declarabuntur. Barbarismus et solocismus

Barbarismus est quisquis scribendo siue loquendo
Verbum corrumpit peregrinum est barbaralexis.

Barbara-
lexis.

Barbarismus est viciis dictionis corruptio scribendo aut loquendo commissa vt tolle
ro eius duobus. et usque penultima correpta. Neque enim defendit a autoritate Papis
non ingreditur. Alexander eius loco Barbaris dixit: vt flectatur Barbaris idis
Barbaralexis est dicitio peregrina: vt gerra/ bladum/ stufa/ sardellus/ carallum/ et
millie id genus alia imperitis sacerdotibus et notarijs vsitatissima. elegatice amatori-
bus summopere vitanda. Nonnulla in longo veterum vsu recepta sunt: vt mastrus
ca aut mastruga. Sardus apud Cicero. vltimeth nome. Magalia et mapalia punica
lancea et gurdus p. Polido hispanica Reda et Petoritua vehicula gallica Baza per
sicum. Lacinace meatus: auctore Donato. Mappa circo visitatu nome punicu. aus
th: et Quintilianus in. j. Barbaralexis est oratio adiectiua et substantiu lexus. i. dicitio. le
xicon vocabularius. Barbarismus est a barbarus. i. dissonans: quia vera latinitate
disonans/ dissidet. discordat. Barbari ab inano dicitio sunt. facitio nomine qui dure at
que aspere loquebant. Barbari etiam sunt quicunque alienigena phertum fere et moribus
in cultu. Martialis. Barbara pyramidi sylcat miracula mephis. Psalmographus
in exitu israel de egypto domus Jacob de populo barbaro. Et sic presic barbaros ce
lebant etiam latinos. Plautus in asinaria argumento Marcus barbareus vertit. i. la
tine vt recte declinat mo iudicio pylades. Postca deserunt latini inter barbaros
haberi. Ceterum tam inter grecos et latinos barbari semper vocati sunt quicunque
latina et greca verba male scripserunt: aut pronunciauerunt quos Alceus barba-
rophonos appellat: et ipsum vinum barbarophoniam. Differit barbarismus a so-
locismo quod hic orationis sit corruptio: ille vero viciis dictionis. auctor Quintilia-
mus in primo. barbarismus in prosa nomen suu retinet: apud poetam et metaplas-

Lexis.
Barbar
*** Barba-**
ri qui plus
vici

Barbara-
phono.

inde e patos nuncupatur. ideo licet et poetis de promantur barbarismi exempla: ne credas ipsos locutos esse barbata fuisse: vt veteres sepius dicebant: rustice. Sed intelligas barbarismū fore: si quis ita loqueretur in prosa. Idem censendum est de soloecismo: cui schemati apud poetas nomen est.

Barbarismus fit duobus modis. Scripto & pronuntiatione

Idus quadrifaria. Adiectione/detractione/mutatione/transmutatione/assyllabe/ptis. Adiectione lfr: vt reliqui e religio rellat^o gemino ll. Adiectione syllabe: vt altius manorsinduparot. adiectione ptis: vt italia prima longa quō sit natu riter b uentis author Quintilian^o in primo Sic sophia pbia penultima longa barbarism^o est nulla autoritate excusabilis qd dicitur hie Mancinell^o Detractione lfrere fit barbarismus: vt siqs detracta a litere pctor dicitur. Veluti fecit Lucilli^o a thore Diomede: pctor: ne rustice fiat: quō debeat se pncipiari pctor. Sed structu re grā syllaba longa corripit. hec Diomedes Ergo manifestū est ae diphthōgō feri bi & pronuntiarī. Sic si recte legat illud Ausonij: sed citheron toties ternas epercere sacrauit: dicendū erit Ausonij extrita priore vocali corripisse scbam in citheron p citheron. Vtrū est Ausonij enarrat: nē id silentio obruisse: Vbi certe nō est veri simile euz locū menda carere: de qua re emille alij copiose in maximo ope disputa bimus. si mitissimus. Iesus aliquot annos vite nē e adiecit. Iteztuguri p tugurū in isapis. tantibus paruis p infantibus. Detractione syllabe: vt surpitis: salmentū. Sicll x Cergil. Quintiliano credas sapis p isapis In quō re cōplures fugillat. palinodis cants Obsupit tur: si bñ cōsideraueris illud Sillis in viii. Sed nō ruricolae firmarūt robore castra steterūtq; ferre cōtra: quōs vndas per saxa metaur^o. Detractione ptis: vt steterūt penulti faucibus ma breui. Mutatione lfr fit barbarism^o: vt assuenio: vpio p aduenio optio. Cdu hest. tatione syllabe. vt pncices pgnices author: donat^o. Duratione ptis vt teste co dem apd Cergilū feruere leucate auroq; effulgere fluat. It nō desit qui asserūt olim in vno fuisse verbū tertij ordinis seruo: qd Quintiliano inauditū est: licet Lucilli^o dixerit. feruit aqua & feruet: feruit nūc feruet ad annū. Transmutatione lfr fit barbarism^o siqs lerigio p religio aut p regula p p gula dixerit Tinga pls centim^o duos in vno noie faciebat barbarismos pcculū: p p regula dices author Quinti liano in primo. Transmutatione syllabe vt diphthōgā p diphthōgā. Transmuta tione ptis vt si quis prima bicui e secūda pducta Lucia pnciunt in ore imperito rē. Quāt inquit Donat^o Barbarismi per tonorū cōmūtationē. Nam ipsi adie ciunt detrahunt mutant & trāsmutant: quop exēpla vtro se c ferūt si quis inqrat Totidē etiā modis per aspirationē dephendit barbarism^o. quē qdā scripto quidā pnciatis e indicē ascribēdū ppter h quā alij lfram alij pirationis notā deputāt fuit quoq; barbarismi per hiat^o e collisiones. Sunt etiā male cōpositiones vt Ca cofynt hēto que vitia nōnulli Barbarismū esse putāt in quib^o sūt metacismi labda cismi totacismi hiat^o collisione & ois que pl^o equo min^o ve sonāria ab eruditis au rib^o resp uunt. Nos cauēda hec oia vitia prelocuti prouerbiā de noie ptnacib^o re linquam^o. heccū Diomede Donat^o. addit Diomedes totacismi sunt quū i lfrā su pia iustū secordan dictionib^o oñdit. Labdacismi sūt si lncē prima syllaba vel alma nimū pnciētem metacismi sunt quū in fine partij ofonis inueni^o m lfrā: e inci piens sequas a vocali que nō sit loco cōsonāns posita. hec est scribit^o nō autē voc nunciā^o. vt quousq; tandē abutere: Tunc aut puunciam^o m lfrā quū sequit voca lis loco cōsonāns posita: vt est. Tam iuno eternū seruās. Distinctio quoq; se gabat verba dum cōderet vrbē nasferret: deos latio. Que pronuntiatio seruāda est: ne sit barbarismus non in scriptura: sed in sermone si enunciata fuerit. hec Diome des.

Barbarismus quot m. idis hie

Diphthōgus e scribenda. Pctor Citheron

Sapis p isapis. Obsupit come tyos ferus: hest.

Male cōpositiones.

Totacismus Labdacismus. Detracismus.

Soloecismus.

Soloecismus.

Sto soloecismus vitiosa oratio quentis. Soloecism^o est impar e incōueniēs cōpositura partij orationis author Alimus capito. vt acuti gladi^o Salu: re reuerende mag^o. In pia pteritū sic impio excidat nomē suū retinet in carnie pstante tōe sephema vocat: e vt Georgi. Val. asserit: soloecis atq; sole: ob hanc que nota suis locis declarabunt. Distinctio soloecism^o a barbarismo: vt dicitur q; barbarism^o dictionē corripit Soloecism^o vero orationē dicitur q; latine imparitas

soloecism^o a barbarismo differēmen.

Joannis Despauterij Riniuite

Scribilibo an scribilibo.

a vetustioribus latinis scribilibo dicebat: a versura. s. z prauitate pro itiose orationis tan: sic obligo quod a scribilo. i. torques deprauo. peroror in concubio. Scribo obligo dicit vt scribilita ex eodem fonte oritur: vt credit. ac in Diomede z Sello scribilibo ostendo: quod mox gis placet noie solocicim? cuz Quintiliano inreptidi vtamur: lz Sellius puter antiquissimū quēq solocicū z barbarū dixisse nō solocicimū neqz barbarissimū solocici aut nomen a solone deducit. Laertii? Diogenes testat qui quō in Cilicia vrbē a suo noie solos cōdidisset: panca cy Atheniensibz quos in ea reliquit non multo interfecto tpe. corrupto patrie smone inuenienti partū structura loqui ceperit. Quapropter qui eo vitio aliqñ vterent dicit sunt solocicimū hoc est vt peroror loquit solocicilare. soloe aut vrbis nomen que post a Pompeio posita dicta est. Wuas tñ syllabas obtinēs in de dipthongon definit in nō plurali: vt apud Plinū insularū noia aut oppidōū Teophras. Neuree. soloe dioseuroe paece cepse z quid cicerone canephoroe. que ac si in i desinerēt: faciūt obliquos per se cōm declinationē. auctor Hermolaus barbarus in Plinū. Male igitur imperū vulgus cum Alexandro Soloe trissyllabum profert a poetis solocicimus pro cōre metaphoricis capis. Iuuenalis. Solocicimum liceat fecisse marito.

Solocicimus quomodo. Uergil. Cū p hēto fadas nūsto circundat amaze coriatis et illud in rodecu. Hyllice innuda cōtra reliquit.

Solocicimus fit modis generalibus: quatuordecim.
Primo immutatione generum: vt spissus suber: pro spissum: Purpurea. Martisus ac Silaratra. Uergilij an? houtsate excusatur.
Secundo immutatione casuum: vt illum quem queris: ego sum. Urbem quam statuo vestra est. Nisi excusatur: vt in Syntaxi nostra docuit.
Tercio immutatione ne numerorū: vt saluere: ad vnum pro salue Turba clamant
Quarto immutatione personarū: vt dant qui parit atridis p p m. arma sumit p qui parit Diomedes credit secūda personā ponit p tercia hīc. Nec pums placida sunt pro sint. donatus tamen amantō sunt zc. tertie persone esse putat.
Quinto immutatione temporū: vt luma nepruna roia: pro sumas. Licet de hoc sit inter grammaticos controuersia. Nec venit nisi facta locuz: se dēq de dissent pro nec venissem. ponitur hic preteritum perfectum pro plusq perfectō. auctore Diomede: et indicatius modus pro conunctiuo.

Uergil. Sub luce exportant slathus p ante lucē aut circa lucē. Illud quoqz cludē in 4. cū. S. Iuliste. Cyrene feres sagitare putasti p in syluis.

Sexto per qualitates: vel significationē: a verborū. Uergilius. Expoliantur eos vt corpora nuda relinquunt. Idem placidā paci nutritor oliuam: pro expoliant et nutritio. fecit enim commune verbum nutritor ab eo: quod erat actiuum nutritio.
Septimo per modos verborū: vt itis paratis arma: p ite parat arma. Iudicatiuum p imperatiuo posuit auctore Donato. Uerg. At rusulo regi ductibus ea mira vidit. Aulō. vidēbat: vt asserit Diomedes nō aulit malū subaudire vba ceperit
Octauo per aduerbia: vt intus eo p intro. Apuleij in p m. mures tibi dūcis asinū istū: pro quo dūcis: sicut fit solocicimū auctore Donato: quoties nōmē p aduerbio ponit: vt totūqz repente clamat p torue. Qui si ppūz p appellatio donat: vt Dardanū pro dardani. Hauriat hūc oculis ignem crudelis ac alto dardanus.
Nono per prepositiones vt eo apud amicū. p ad amicū: solocicimus est testis sub luce ibant p ante. auctori Donat. Ea tñ locutio tante auctoritatis tibi cōm? sulcatur: vt cuiqz licetū putemus: videat Syntaxi nō faciatū de ac licitū pro in te.
Decimo per gradus: vt respondit Iuno saturnia sancta deasū: p sanctissima iu. t. ore Donato Diomedes ponit exemplū. Is quekus est multo hūderimus quam debuit dī. ere multo hūbertior. Nos in Syntaxi ostendimus id genus orationes esse oppido venustas tantum abest: vt illa sit solocicimū species.
Undecimo per cōiunctiones: vt copulatiuus p disunctiuū ponat: aut contra: velutiqz probe apud Uergilū in ij. eni. de quo durareo: ac capis z quorum meliore sententia menti: aut pelage danaum insidias suspectoqz dona precipitare libent in dicitūqz vter flammis: aut tener rare cauzo vter: tentare lasctias.
Duodecimo per geminationē abnūctū: vt nihil nūqz peccauit. p nihil vūqz peccauit
Tertodecimo per accentus. vt si quis p nunciaret tñ: accenti in fine. pone sal Iovna aduerbia. quē in vitium differentie causa habent auctore Plutiano.
Quartodecimo per ordinis mutationē: vt Rediuntqz sacerdos cantat. p editurus sacerdosqz. Et vt summarim dicam solocicimū sit quon ce oratio vitiat cōtra p nōnem scripturę aut p rōlationis: vt saluere ad vñū. Quo pergis: Romē. ad omē interest. Quem percussisti: p hunc demonstrata femina: In quibus licet vidētur

esse vnica dictionis vltimū tamen pro subauditione oratio est: vt falne te tu. Quē perculisti hunc/semnam. Cuius pergis/pergo Rome &c. author Quintilianus in primo suffragatur cum Diomede Donatus. at si quis multitudine diuitiarum nullo modo seclit. idā hencos aut contra enunciet vt nuptia/ calenda/ diuitis/ plumba. Barbarismum proculdubio committit. aucthoribus eisdem

Obscure signobilisq; orationis species

Appropie sumptum verbum dicatur Acyron.

Acyrologia est impropria dictionis vsurpatio: vt spero p tunc in improprio est. Nam speram? an tunc timem? aduersa. Uerg. hunc ego si potui tm sperare dolore. Idez. si gen? humanū & mortalia tenuit arma. At sperare deos meores sancti atq; nephadi. Quin. in. viij. proprietati ptra riu est vitū qd apd nos impropriu. Acyros apud grecos vocat. quale est tm sperare dolorem. Teren. accede ad ignem hunc: iam calefces plus satis: acyrológicos dixit ad ignem hunc p ad meretricē: vbi etiā Metaphora inuenit. Acyrologia interpretatur impropria locutio. ab acyros. i. improprius: & logia. i. locutio. Logia aut? (vt in verificatozia nra ofidimus) tribrachys est. Ideo nihil ex noie compositū hexamētris idoneū est. Propterea metri gratia. Perissologos/tautologos/macrologos/ diptimus p Perissologia &c. nō inepte vt opinor. Siquidē. logos. i. ser. vel rō. in cōpositio interdū adiectiue interdū substantiue capitur. vt indicat Polylogos & dialog? apologos & apologia haud par significatione differunt acyron: s; ab a particula puiatiua & cyros. i. ppius & dñs cyriacos dñicus. cyria dñā ab his deducta pūmā syllabā pducere in Verificatozia ostendi. Ideo p dñi scbam in acyron.

Acyron Acyroleosia.

Omne superuacuum Pleonasmus rite vocatur.

Pleonasmus est adiectio superuacua ad plens significationē. vt sic ore locuta est vti de oculis ante ipse meis. Nam ore & oculis hic superuacua sunt. in illo vidi: inest ipse aucthorē Fabio. asserēte & geminationē: & repetitionē: & qualentuncq; a dictione impleonasmū videri posse. Trāssertur aut? pleonasmus supabundantia. a pleonaso. i. plusq; oportet facio aut dico. pōt hec figura cum; perissologia/tautologia/tautologia vocari perissologia: que est curiositas & sedulitas superflua prioribus verbis omne quod neq; ornatiū neq; sensū inuēt. Periergos. i. curiosus & superflue sedulus. Periergozome. i. curiose ago & satago. Ne qd aut? scitu dignū sciens preterea; non te latet apud Uerg. in. xij. eneid. quōsdam libros habere. vidi oculos ante ipse meos me voce vocanem. Murchanum. sic ante prepositio hic fore: de qua oratione perdocte doctissimus Badius in nono Fabij disseruit. Periergia quasi vltra opus & pter necessitatem. aperi vltra. ergon opus & officium.

Pleonasmos.

Periergia

Est Perissologus tibi sermo superfluous omnis.

Perissologia est adiectio verborū superflua sine vlla vi rerum. vt zban. qua poterant qua non poterant non ibant. hic excepto ibant oia superuacua sunt. Uuat rex. & non mouatur. Superflue adfici: et non mouatur. Siquidem non sit aliud viue re qd nō mou. Perissologia interpretatur superflua locutio. a perissos. i. superfluous. Perisseumatos abundantia. perisseo/abundo/supero.

Perissologia.

Ambibolus dubius Romanis sermo feretur.

Ambibologia est vitio compositionis amiguo posita snia. Fit autē pluribus modis quos recēdere oēs ne nimis longā esset nō oportet. vt inq; Donat?. Fit autem per actū. vt in auditu secutorē recharium occidisse. Dubiū est: an retiaris occiderit an contra. Secutor & retiaris recharionū noia sunt vt Thax & Dimillio. aio te eaci da romanos vincere posse. Tertū est Antonū precedere eloquentia Crassi. Fit itez per verbū cōe vt criminas. Cato vadat. Tullius. dubiū est actiue an passine intelligas. Et participiū vt video statū auream hastam tenentem. Dubiuz est an status hastā teneat: an ptra. Fit item per equiuoca: q; grece dicant? Homonina & polysema vt fregi aciem: dubiū est: an occisor: an exeratus: an ferri: sic taurus dnotat mō tem: animal: signum celeste: & partem obfoena. Conductus cecusq; iā: amor dei: vilitas magistri. In is & mille id genus ofonibus est ambibologia. i. ambiguius sermo. Plene dicitur ambibologia: sed Euphoniae gratia vnica syllaba est erri ta. fit est ab ambibolos. i. ambiguius/dubius. Unde hec figura etiā dicit ambibologia penultima breui. ambiballo amplector/dubio/ circumpono. ab amphi.

Ambibologia.

x Ludus fuit, apud antiquos q; secutor: q; idē q; mīllo, dicebatē cū retario ptegebat.

Joannis Despantherii A iniuite

Id est circumballo. i. mitto et iacio. Sole et bolos. i. actus. logia locut. o.

Tautologos verbis varijs rem signat eandem

Tautolo-
gia.
*Tauto-
logia ser-
mois idem
tas interp-
tatur

¶ Tautologia est dictionum aboz aut ofonũ eandem rem significantiũ inculcatio, vt ipse egomet venio: scultũs redeo gaudeſq; reuertor. Uer. i. gene. Quem ſiſata vis rum ſeruãt: ſi veſcit aura Eſthera. neq; adhuc crudelibus occubet vmbriſ. Naz to ſum qđ reperi: vñ eſt. Idem in. ix. Zacharymũ ita fat abortiũ. Tene inquit miſcra de puer quã leta venire inuidit fortuna mihi. Nam cum dixiſſet: ſat: ſuperfluũ erat cuiſdẽ verbũ r. inquit. Tautologia trãſfert eadẽ locutio: hũ id nomẽ aut diphthon gon in pma ſyllaba cõtra inepos credẽtes hic primã ſyllabã eſſe que eſt in tantus Tautotes penultima. bœu. i. identitas. Logia locutis. logos fermo/ratio.

Macrologos fermo nimium prolixus habetur

Macrolo-
gia.

¶ Macrologia eſt lãga ſnia res nõ neceſſarias cõprehẽdes vt apud Linũ. teſticin octauo. Quint. Legati nõ impetrata pace retro domũ vñ venerãt abierũt. Uer. Po ſtera lux ſũmo ſpgebat lunie terras orta dies: quũ pñũ alto ſe gurgite tollãt. So- lis eq; lucẽq; latis narib; eſſãt. Satis fuerat, dixiſſe, orta dies. Ceterp hoc vitũ vtrũ bus minus n. cet qđ ſolute ofoni: autho: Diomedes. Macrologia tranſfert lãga lo cutio: nã mscro. a lãgos. -ſt. Hinc vitio aduerſat ofonis virt; quã greci Syntomã vocãt: latini bre. itatẽ qđ authore diomede tunc ſit quũ remagne ſenſus ſufficiẽt ad dignitatẽ quic breuis enũciãt ſnia. vt apud Uer. Naſcet pulchra Troiana origi- gine Cefar. Impertũ oceano famã qđ terminet aſtris. Hic em c Troiana dignitas et Cefaris principat; a Romano imperio poſſeſſio indice; orbis. Syntomos. i. breuis cõcaſus ſyntomã breuitas. a ſyn. i. con. a tome vel tomis. i. incuſio. ſentio. Hinc vir- tuti vicina eſt oibus aduerſa vitũs. Ceriologia aut cirologia per n in pñia ſyllaba. Hãc Diomedes ſic deſinit. Cirologia eſt culta et ſana ofo fine lenocinio ornata vt Romanos rex dños gentẽs togatã. Hinc etiã ipa veritas ſnia; ornauit. vñ interp- tari cor: itaq; ofoni a κρηνην cor: aia. Eadẽ ſtũs d: Orthoepia: qđ authore Qui- tin. in pmo: eſt remotis oibus vitũs emẽdata cuz ſuaurate vocũ explanatio. Nigter exemplũ dat vt Uerg. Mẽciũs ſouebit Romanos rex dominos gẽtemq; togatam.

Syntomo-
nia

Cirologia.
orthoepia

Eclipsis verbum. Retentia verba ſubaudit.

¶ Eclipsis vitũ abũ. i. d. orationem ſubaudit. Retentia vero. i. apoſtropheſ plures di- ctiones ſupponunt. Hanc differentã ex Mancinello plu. abuſq; colligi. Itaq; eclip- ſis eſt defectus quidã neceſſarie dictionis quã deſiderat: p. cãta ſnia vt hec ſecum deſt loquebat. Itã ſãto pſurgus Lauinaq; venit Littora deſt ppolino ad. Ter- ris, iactatus r. alto deſt: in. Er in. iſt. ene. Omĩt: ſola mei ſup Aſyanaclio: ita go deſt verbũ eſt ad perfectionẽ ofonis. Nec em apocopẽ poſſum:ocere eã qđ ſit in ple na dictione: ſed que in ſã rcl ſyllaba: ſenſu per ſe carentibus. hoc pãſia. in. xvij. Apud Rufoni. i. ſup ſubaudit infinitiũs eſſe. Tũc ſentũ qđcũq; hũitibus antiã ſã- da dabũt r. Eclipſis. i. defectus aut defectio. Eclipo cũ ei diphthogon in ſãda ſylla- ba. i. defectio. Eclipticos defectiuus. Apoſtropheſ eſt pluriũ dictionũ ſubauditio iratis impmie apta. Uer. Ques ego ſi ſenſero quẽ ego ſubaudi acerrime puniam aut in pũtũã dabo. ſi ſenſero ſubaudi fallã cre qđcũq; ma chĩnari aut quid ſiſe. Uerg. Quos ego ſz motes pſtat yponere fluctus. quos ego ſubaudi acerrime puniaz aut qđ ſiſe. Id aut ſit quũ quis rãſcit aut pturbãt. vt Meme adũz qđ feci in me cõuertĩ re ferrũ. Incipit etiam mediaq; in voce reſiſt. Hũs em affectibus tũ ſermonis de- ſectio pgnit: teſte Seruio in. q. Apoſtropheſ aut apoſtropheſ pch. longa. ſcribitur em grece per omega añ p r u añ ſ a π o t o ω π e r u añ ſ r e ſ e m p u r t u i n e l o n g u z vt ofidunt dictiones. Monafteriũ baptiſterũ ſateriũ/cemeteriũ/pñomniſtrũm/ poteriũ/apoditiũ/mimeliũ/ephoneſis r. Sic r grece r latine ſcribit apb Quin. et Uallã/Placentiũ r Violat. ranũ/apoſtropheſ. Itaq; id nomen pducit penul. i. z Mancinellus compuerit: male quidẽ vt plerũq; alia conuenient: certe pãũriſſe melius eſt fuerit pma tũ ſyllaba abũt qđ penultima: ob id ſi mg uenitibus male pñunciata. apoſtropheſ latine ſz retentia: a Cicerone obrũctã: a Celſo r non ſilla- tis interruptio. ſit at ex apo. i. ab r re: r ſtopa. i. ſilco: itaq; hanc ſtopã r ſepelẽ i ſilentiũ per u. i. e. longum: qualia ſunt apud grecos verba ha pluriũs vt Car; eſis inſtrũctio: cemeliũ dormitio: ſyndũs cõſcientia meta cor: ſe ſeſſio. r. Apoſtropheſ r acurimus. Siopeos idem. Tam eclipſis qđ apoſtropheſ dici poteſt. Moſe au: meliſ per ſi. diphthongum in pñia ſyllaba ſequentẽ omega quocũq; de qua ſe

Apoſtrophe-
ſis.

est Quintilianus in octavo. Citanda uero quae sermone quidem deest aliquid quo minus plenus sit sed id obscure potius quam in ornate orationis uitium est: sed hoc quoque quod praedictum sit schema dici solet sicut in Aetologia &c. Et quibus uerbis liquet omnia uitia doctrinae uel auctoritate praedictam figurarum aibum admitti uel auctore aut uiciorum est diminutio a uerbo id est diuido.

Est enigma grauis nimium tibi sermo solutu.

Enigma est obscura sententia obscura similitudine rerum: ut mater me genuit eadem mox signifi- et me significat est aqua in mare uertit: et ex eadem rursum effluere. Enigma grauis dicitur ab auit teste. i. obscure loquere inueniendos teste Raphaelo Regio in uis. Quintil. emitome. i. obscure loquor. enigma a quibusda uelata questio. Diomedes sic ait. enigma est per incredibilia posita sententia: ut auit filiorum est quae mariti de Jocasta matre. Oedipodis ei in uera peperit. Etroclen et Polynece quorum fuit et auit et mater. Item mare concere in creta ligno in campophi caro humana of sibus iudebat quo significat sal in salino creta ceo super mesam in qua manus ias los tactabat. Donatus enigma non uerbo: sed tropis annumerat. Diomedes non in turba ueris: quia allegoriam habet annexam ferme semper.

Inordinate orationis species.

Inordinate orationis species sunt quinque. Tapinosis:

Aetshologia/cacephaton/cacozelia/cacosyntheton. auctor Diomedes. Macellus Donatum imitatus omisit aetshologia et cacocliam que uitia scitu digna non grauiamur declarare illi et aetshologia sub cacephato: et cacozelia sub cacosyntheto posse comprehendendi.

Magna tapinosis tenui sermone recludit.

Tapinosis est humilitas magne rei non id agere sententia quod demonstrat: ut apud uergeri. tapinosis penitus cauenas iugentes ueteris armato milite coplet. p. multo armatorum. Pelide milite legidibus. Idem. multa malis simulas. p. scelesto. Idem. Dulichias uexasse rati. stomachus. p. atrocissime raptasse ac ianasse. Sel. tu in. vi. ca. lib. 4. effendit uexare non tam cedere ne leuis rei sub esse quam gratiam rei. Hora. pelide stomacho cedere nescit p. bilu et scilicet: ponendo stomachum pro tra parte ignobilis et re: p. nobilitate posuit. Tapinosis est humilitas magne rei non id agere sententia quod demonstrat: ut apud uergeri. tapinosis penitus cauenas iugentes ueteris armato milite coplet. p. multo armatorum. Pelide milite legidibus. Idem. multa malis simulas. p. scelesto. Idem. Dulichias uexasse rati. stomachus. p. atrocissime raptasse ac ianasse. Sel. tu in. vi. ca. lib. 4. effendit uexare non tam cedere ne leuis rei sub esse quam gratiam rei. Hora. pelide stomacho cedere nescit p. bilu et scilicet: ponendo stomachum pro tra parte ignobilis et re: p. nobilitate posuit.

Aetshologos nobis obscena oratio fertur.

Aetshologia est uitio compositionis inuercenda oratio. ut propositio uerborum obscene significatio aut uerbi ubi obscena significatio et pronuntiatio. Compositione fit: ut cum numero sui. emendat hoc uerbi interposita aliqua particula. ut cum quodam numero sui. Idem uerbi obscena pronuntiatione fit: ut est apud Sallu. Ducebat et arre rit aios multu. Na ductare et arrigere etiam sunt turpis rei uerba: aetshologia cum se diphthongo ante s. sequente ch aspiratio interpretat turpilocuium aut turpis locutio ab aetshos. i. turpitudine: aetshocertes turpis iunctio: aetshocerta. i. turpe lucrum

Est Cacophate pbaton quicquid sonat aut bene nobis

Cacophaton aut cacephaton est obscena pronuntiatione uel incompota dictione uel Cacophas in uno uerbo. ut Numeru cum uanibus quar. sic arrige aures paphile. Donatus Ca ton. caephato inquit Diomedes est uitio compositionis inuercenda suspitio. ut arrige aures. Arrigere res paphile. Idem ad ramu hunc aperit ramu qui ueste latebat. Notus est arrigere re proprie ad uetulas apud Martiale. obscene accepta: et ramu ueste latebat in pudicus facile genitalis ad impudica referre. Cacephaton fit eorum syllabarum aut syllabarum concursu: ut apud Martiale est. Cice. O fortunata nata me consule roma. Et apud Uer. Cum uanibus equat hic trun Martiale. cum cacephaton est et in sonoro Captiois. Luce lucobar alicia. Seruas offert Arrig. ad Cacephaton fieri si in paricula uel littera sequat: ut cum uanibus. Diome. Est. broiogi uetulas fam vocat ut cum numero dicitur. i. malum cae malitia: caeos aduerbiu malitiae: papha stidus uoluptas se uetulas

Est cocozelon prana affectatio nobis.

Joannis Despauteri Ainsuite

Cacozelia est per affectationē: decoris corru pta snia: est caipho decoris ofo que illa voluit autho: ornare. Hec fit aut nimio timore: aut nimio cultu. Nimio timore. Juppiter o p̄sens celi q̄ fydera torq̄s ore tuo dicēda loq̄r. Nimio cultu. Aureus ap̄is erat. temo aureus: aurea sūme. Curuaturā rose radiorū argēreus ordo. P̄criu ge chry soliti possiq̄s ex ordine gēme. Hec diomedes apud quē timore legitur per certā vocalē: ego timorē per q̄ntā vocē: id legendā censio: iura illudī Hōrati. P̄o fellus grādia turget id q̄ ex Diomedis c̄p̄lo manifestū est. De hoc vitio sic loquitur. m. viij. Quin. Cacozelon. i. mala affectatio p̄ oc̄ dicēdi gen̄ peccat. nam et, tumida et exilita et p̄duicta et abhōdātia et arcesita et exultātia sub idēz nomē cadūt. Demog. κακοφυλον vocalē q̄cqd̄ est. vltra ktūtē quoties ingenuū iudicio caret et specie boni fallit oim in eloquētia vitiorū pessimū. Nam cetera vitant: hoc petif. Cacozelia trāssert mala affectatio / emulatio / imitatio. cacos mal⁹ est zelus emulatio et imitatio: zeloo imitor / emulor / scribit⁹ et per u ante. A. ne quēq̄ mēdar impressio decipiat.

Cacofyntheton.
Haud bene compositum Cacofyntheton esto latinitis.
 Cacofynthetō est vitiosa dictionū cōpositio. sic Donatus cacofyntheton est indecens structura h̄box: sic Diomedes. dar v̄teris exemplū ep̄. 17. ene. verfacq̄ iunecum Terza. sangam⁹ hāta. Seruius asserit esse cacofyntheton et homotelyton. Cacofyntheton trāssertur male cōpositū: et in octavo dicit Quintilian⁹ male collocatum. a cacos aduerbio: id est male: et yn. i. con: et theton. i. positum.

De metaplasmo.

Actio transformata poete: sit Metaplasmus.
Metaplasmus est transformatio quedam recti. solitū sermonis in alteram specie metri ornatus necessitante causa vt celicoluz induperator dicitur. vocat etiam pathos: nam Georgius Ualla sic ait in. s. 11. bis figura ois pathos dicitur vt metathesis / apocope et. metaplasim⁹. Et a meta. i. trās: et plasmatos. i. signētū et plasio formatio pathos neutri gnis. i. passio pluralē est parthe vt cete tēpe. Et he. ab ethos. melc a melos. et. paritur autem dictio quicq̄ adiectione detractioe et. Val. placē. Hec fere sunt que in syllabis parthe vocant greci: metaplasmi species sunt. aiū. prosth: epi: epenthesis: paragoge: apheresis: syncope: apocope: ectasis / listhole: dieresis / sine cretio: synalphe et cliplis antithesis metathesis.

Adiice principio quicq̄ sic prosthesis edes.
Prosthesis est appositio quedam ad principū dictionis litere vel syllabe vt gnate p̄ nate: retulit pro milit: astat pro stat. Uerg. Arduus armatos medū in membris stans: comicus nunq̄ huc scululsem pedem. Prosthesis dicitur a pros. i. a et thesis. i. positio hoc est appositio. proshetos. i. appositus.

Adiice quid medio: sic fiet epenthesis apte
Epenthesis est appositio quedā ad mediā dictionem lfe vel syllabe vt reliquias gemino li: p̄ reliq̄as. iuduperator: p̄ impator h̄c nullū parēthesim vocant authore Donato. Alij pleonasmū teste Diom. Quidam. epentasm. June. Quales tunc epulas ip̄m glutisse putant: iuduperatorē. Geor. Val. h̄c figurā parū in anadiplosim et epentasm anadiplosim est eiusdem lfe iteratio metri cū vt reliq̄io reliqua redduco refert rellatus retulit reppuli repperi. In dictione refert nos valleret agari alibi ostidim. epentasis est in mediā dictione syllabe additio vt mauers nauitas altius in indugredi et. Epenthesis est in p̄positio ab epi et en: q̄ p̄iūcta significat iter: et thesis. i. positio. eadē signifi. hz parēthesis qz para cū en signifi. iter epentasis ē potestio p̄ductio extētio. ab epi. i. sup in p̄ ex et cetero vt cctio media lōga. i. p̄duco et ex tendo. anadiplosim. i. reduplicatio ab ana. i. re et diplosim duplicatio diplo duplico

Adiice quid fini plechram facies Paragogem.
Paragoge est appositio q̄dā ad finē dictionis lfe vel syllabe vt magis p̄ magis. potestur p̄ p̄ōi. h̄c alij paralepsim: alij pleulim. i. p̄sumptionē vocat. sic Donatus Diomedes to. p̄parelepsi q̄q̄ nō nihil differre credat ita scribēs. p̄paralepsis est euz aliq̄ ad nouissimā p̄tē dictionis accedit: vt amitter orat pro admitti. et magicas munitā accingit arca: p̄ accingit: paragoge est cū ad vltimā simplicis dictionis clausulā: aut lfa iungit aut syllaba. Lfa vt apud Plau. Quod et hostis p̄ hosti syllaba

Proparagoge
Proparagoge est appositio quedā ad finē dictionis lfe vel syllabe vt magis p̄ magis. potestur p̄ p̄ōi. h̄c alij paralepsim: alij pleulim. i. p̄sumptionē vocat. sic Donatus Diomedes to. p̄parelepsi q̄q̄ nō nihil differre credat ita scribēs. p̄paralepsis est euz aliq̄ ad nouissimā p̄tē dictionis accedit: vt amitter orat pro admitti. et magicas munitā accingit arca: p̄ accingit: paragoge est cū ad vltimā simplicis dictionis clausulā: aut lfa iungit aut syllaba. Lfa vt apud Plau. Quod et hostis p̄ hosti syllaba

potestur pro pōt. Nos cū Donato tam scrupulosam obseruationē missam faciētes
eis hec paragoge vocam. ¶ Paragoge. i. adductio vel deductio. a para. i. ad. & tux-
ta a paragoge. i. ductio. pro paralopsia dicitur (vt Manacellus ait) quasi iuxta ante ac
ceptio a pro ad est antecet para. i. iuxta. & lepsi acceptio.

Aufer quid capiti vates & pherefin edat.

¶ Aphereis est ablatio de principio dictionis lfe vel syllabe cōtraria pthessi. Qui.
pone metā: valeo pro depono. Uergil. Discite iustitiā moniti & non temnere diuos
pro contemnere: aphereis est ablatio vel abscissio. ab ephero. i. abscindo.

sphereis

E medio quicq; tollas: ita syncopa fiet.

¶ Syncopa est ablatio de media dictione lfe vel syllabe: contraria Epenthesi: vt
audacter p a audacter: cōmorat p cōmouerat. sic Donatus. Usus autē orōnis magi-
ster efficit & audacter. nō audacter nō dicimus. Diomedes asserit. nātes p natātes
p syncopā dicit. Id si verū est natate pmitiūserit vnde p syncopā nare. Syncope est
cōcissio a syn. i. con & cepno inciso. vt celicolū glutisse: amastorū vt euasi surpisse.

Syncopa.

De fini demens nostris baud versibus apta est.

¶ Apocope est ablatio de fine dictionis lfe vel syllabe: cōtraria paragoge: vt achila
li p achilis. possis p possitis. potes p potestis mutu p minus. sic Donat' q̄ exēpla
nō reperunt in poēsis quoz opera extant preter achilli p achillis: qd̄ tamen alia
rōne descendit in declinatioib' ostēdīm'. Enni' dicit p hanc figurā. Nāq; sua pro do
miz: sic habet pbus at Diomedes en do sua: sic & voui: pro volupe. & vesperis: pro
vesperugo lectū est. Apocope est abscissio vel amputatio: ex apo. i. ab vel recet cop-
to. i. scindo. Uergil. Nec spes libertatis erat nec cura peculi. Prociuit apocope fin
ultimam syllabam proinde ex metricis nequaquā congruit.

Apocope

Ectasis extendit tibi iure puer breuiandam.

¶ Ectasis est extensio syllabe cōtra naturā vt bi. Baptista Maruan' in. vj. fastorum
Perdidit & fracto passa est naufragia clauo sic Manilius in quito. Incubuit pon-
tus timuit naufragia tellus. Uergil. Italia fato profugus. Exeret Diana choros.
In hac & sequenti figura authoritate opus est: ita vt rarenter a classicis vsurpata
pce imitemur quale est naufragia: frequēter vsurpata nō formidem': qualia sunt
Diana/Italia. Ectasis dicitur productio vel extēsiō. ab ecteno vel ectino. i. produ-
co extendo dicitur eadem figura Diastole. i. distinctio a diastole. i. distinctio. Luca-
nus. Dum sanguis increat & sursu scetio & distinctio facit vt syllaba na. ualiter bre-
uis interdum producatur: vt in versificatione vsurpamus.

Ectasis

Producenda foret quam fissē. Corripit ipsa

¶ Systola est correptio syllabe contra naturā verbi facta cōtraria Ectasi vt aquo
sus orison pro orion producte. auct' or Donatus. Et obstupi scieruntq; come & vor
faucibus hēsit. Systole. i. correptio a sy stello. i. corripio: contra ho.

Diastole
Sistole
Uergil. f.
entidos
Quum su-
bito assu-
ges fluctu
numbosus
oris. Idem
in iij. Dū
pelago de
scuit hēs
& aquosus
orion lon-
ga est. Et
a grecis p
omega
vtrobiq;
scribitur.

Syllaba per binas diuisa dieresis esto.

¶ Dieresis est diuisio vnius syllabe in duas: vt Olli respondit rex albai longai: p
albe lōge dicit Enni'. vt Uer. aula. picta. Cec. nepat. & alij alia. Horat' sylue tris
syllabū p dissillabo: vt in ystificatioa ostēdīm'. Dieresis. i. diuisio a diero. i. diuido.

Syllaba de binis est facta syneresis vna.

¶ Syneresis est cōglutinatio duarū syllabarū in vnā cōtraria dieresi: vt phaeton
dissillabū p trissillabo: cōripedē tetra syllabū p penta syllabo anthor Donā. cum syneresis
Diomedē. de hac figura copiose in ystificatioa differum'. Sicut Syneresis comple Ellipsis
pro sine cōtractio a syn. i. con & heresis diuisio: quasi diuisioz cōtuncio: syneresis vel
syneresis. i. cōtrahō vel cōiungō: vt pantus alcius bini: p panthous alcius bini. phs.
Eadem figura dicitur epifynalepha ab epifynato. i. cōapro vel coniungo.

Ad necat Ellipsis. ceu vocalem synalepha.

¶ Ellipsis vel cecipiypsis est in lfe cum sua vocali ante vocalem elisso. Synalepha
est vocalis ante vocalē interemptio in diuersis dictionib'. vt O curuc in terra sic &
telesiu manes. Sunt qui synalepham vocant syneresim sed melius distinguunt
vt synalepha sit in diuersis dictionibus. syneresis in eadē. Ellipsis vel elipsis est
expēctio vel elissio. aut vt Quinili. transfert detractio ab ec elipō. vel lipo. i. defēctio

Joannis Despanterij Miniatte.

to defacto linque. Et hujus dicitur prope pressio vel elisio. ab epitho. i. exprimo elidendo. Ichnalephe. i. coniunctio cum or biphthongo in greco lexice. in quo synalephe cum ei biphthongo impunitur p coniugio de his figuris in psitticatoria affatim disputatum est. Quia synalephen trahit pplerione: & impunitur apud eum cum or biph.

antisthepsis.
Metalepsis.
Crasis.

Antisthepsis est licet tibi litera si parietur.
Antisthepsis est licet pro fisa positio: vt Olli subuidens p illi: & impete p impetu teste p iobo & Diomede. & alij melle ab impes recte id infecti. Ser. Quall. Metalepsim vocat: vt pulchramas: p iulo adulescens: p polydamas. opilio adulescens. sic in pta scribendum est: non adulescens. Niger ponit figuram huic cognata. Crasin. quae due vocales in eadem dictione positam vnam ab illis alienam vertit. vt ola pro aula. dicit antisthepsis p alio positio ab anti. i. p & thesis positio. Est item antisthepsis contrarietas vel oppositio. ab anti. i. contra. vnde Antichastus. Dicitur hec figura etiam antistoechon per or biphthongon: ab anti. id est pro & strechum. i. ele mentu ista vt magaria p magalia. Nam magar non magal poeni. villam vocant auctor Seruis in illud Verg. Miratur molcy aenea magalia quonda. sic pro fedda selia sedeo insecum est metalepsis est transumptio a meta. i. trans. & lepsis. acceptio vel sumptio. Crasis est temperamentum: complexio mixto.

Antistoechon.

Metathesis.
* Eudrus.
ver. Tunc rex euan-
drus roma-
ne codidit.
arcia

Est meta nempe thesis si transponas e. e mentum.

Metathesis est licet in aliis locu transformato. nulla ista e dictione sublata vt euzdre. timbre. puere. antho. ch Donato & Diomede. Seruius. Ar. pulcian. copiose probat hos veros recte formari a noianis Eudrus. tymbus. puerus. metathesis transferitur transpositio a meta. i. trans & thesis. i. positio: corripit id nome oes syllabas idco sine thesi hexametrum no ingredit. His figuris subnequit Diomedes des pro. theton perallage haud iniuria. quia in quatuor est lic mutatio in preposicione sic continetur sub antisthepsis habeat quae vt vericulum.

protheson.
parallage.
* Sres in
dros bios
duplicates
possunt ha-
beris noia-
tini termi-
naciones

Prepo tura quidem mutata parallaga fiet.

Protheson parallaga aut parallage est pponu mutatio: quae altera p altera ponitur vt cui t de te licet p in t. aut ch ppois ista mutat: vt assuetio p aduenio. sic Diomedes protheson galla ge transferit ppositio mutatio. na prothesis est ppositio / ppositio / ppositio. a pro. i. ante & thesis. i. positio huius gnis pluralis est ppotheson / pprotheson. i. ppositio nup penultima breui: qui tantu vltima producta. est protheson nome figure vt voluisse videtur Macnequeus ita incepte scribens. Est protheson tibi sine parallaga quado est ppositura quicum non propria litera siue sc. parallage est mutatio: parallelas mutabilis et.

De schemate.

Schemata.
Schematis
potes due.

Schemata dant species tibi leucos & dianoeas.
Schemata est quicqd a simplici atq; in proptu isto dicitur modo vel poencie vel oratorie mutat. auctor Quinctilian. in t. d. de schematis ponens partes dianoeas. i. metis. vel sensus vel sententiaru. Et leucos. i. dicitur sbbz. sermons orationu. Donat. ait schemata dianoeas ad oratores pertinent: ad grammatcos vero leucos. Schematis aut leucos spes multe sunt: sed necessario tradunt. p quas vt Diomedes ait. sic colligunt. prolepsis. zeugma. h. p. zeugis. syllepsis. asyncheton. seu dialiton. polityntheton. anadiplosis. anaphora. epianalepsis. epizeugis. paranomasia. schezis. oration. paranomeon. h. de te leu t. h. de o p. r. o. r. o. n. p. o. i. y. m. o. s. d. i. y. m. a. r. t. h. e. s. i. s. e. t. r. a. n. s. f. e. r. e. r. u. l. t. i. s. f. i. g. u. r. a. h. a. b. i. t. u. s. m. o. d. u. s. e. t. c. d. e. c. l. a. r. i. s. o. r. a. t. i. o. n. u. s. a. p. p. e. l. l. a. t. s. c. h. e. m. a. t. a. s. e. n. t. e. n. t. i. a. s. o. r. a. t. i. o. n. u. m. q. u. o. n. i. q. u. e. f. o. r. m. a. s. d. i. a. n. o. e. a. c. u. i. g. n. e. s. i. n. g. r. e. c. a. d. d. i. l. a. t. i. o. n. e. s. t. d. i. a. n. o. e. a. s. i. t. e. r. h. e. t. a. l. i. a. i. n. t. e. l. l. i. g. e. n. a. c. o. g. n. i. t. i. o. d. i. a. n. o. e. a. i. a. l. i. a. d. u. e. r. o. d. e. l. i. b. e. r. o. c. o. g. i. t. a. t. i. o. n. e. l. e. y. t. o. n. l. i. b. e. r. v. o. c. a. b. u. l. a. r. i. u. s.

prolepsis.

Per parteis totum aut referat post facta prolepsis.
Prolepsis est psumptio veru ordine sententiaru. i. quae ante nuerus vbo reddidit quae plene desinunt: vt inter. a. reges: ingenti mole latius. Quadrifugo vehit currus bis gis iturnu in albis. Tu p aenea romane stirpis origo. Et iuxta aenea magnae spes altera romae pcedat castris. Sic et Donato Diomedes hoc totu p praesentia. Reges pcedit castris. Latinu currus quadrifugo vehit currus. Tu albis quadrifugo. et p i. r. t. y. t. o. u. s. s. b. u. i. p. n. o. s. subaudiunt reperit de q. re. f. a. l. i. s. y. n. t. a. x. i. d. i. c. t. u. s. vt de i. p. u. l. l. i. d. i. c. t. u. s. h. i. c. p. u. n. d. a. x. i. l. l. e. c. a. l. l. i. s. p. l. e. p. s. i. s. u. e. m. e. s. t. a. u. t. h. o. u. Diomedes. quae

Id qd posterius accidit an tempus scribit. ut laurus venit Littora laurus est nodus erat quis ad italia venit aeneas. ut apud Sallu. Montē sacri atq; aduetinum infedit qui mos ob hoc qd iuu picis infecerit postea facer dicit. Uer. in. vi. porz. ut reqre velinos. Aelia nodus erat quid ad italia venit ennas. ut ait Serui. sed dicebatur heslia: et ita. plepsis referat post facta. i. q. potes. cōgrerunt. Proleptis fabius. in. ir. p. sumptione appellat: quid iud qd obijci pot occupamus? praecipue perno cōuenit. Cetero anticipationē vocat in primode natu. deonū asserēs. Proleptim an epicurū fuisse nemiñe. Et autē a. pro. i. ante: et lepsis. i. acceptio vel sumptio pro lambano. i. ca pio et fumo. hinc proleptis. i. acceptio/anticipatio/presumptio.

Verbo vno plures sensus per zeuma recludo.

Zeuma a est vni* verbi cōclusio diuersis clausulis apte cōiuncta. ut aduersat libidini castitas. auaritie liberalitas. mediocritati luxuria. modestia superbia. strenuitati acidia et zeuma item est: quoties vbi vel adiectiuum ab plurā refert. ad vnum explicate ad alterū impli. ite: ut charus est panis et vini. de hoc satis in Syntaxi dictum est. Fabius in nono hanc figuram. appellat. Synzeumenō penultima breui quo vt ait: ad verbi plures sententia referuntur: quarū vnaqueq; desyderaret illud si sole poneret. Georgius Ualla Synzeumenon vocat zeuma interpretat cōiunctio/adiunctio/aut iugatio. zeugno. i. iungo: zeugteria. i. iunctura. Spēs zeumatis sunt tres. protozeuma. mezozeuma. hypozeuma vel hyferozeuma. protozeuma est quod verbū in principio h3. a. pton. i. primum. vt vicit pudorem libido/timorem audacia/rationē amētia. Mezozeuma est qd verbū in medio habet. Uer. Troiuge: na interpret diuū qui numina phoebi: Qui tripodas clarū lauros qui sydera scintilla: Et volucris linguas et prepeto omnia penne. Dicit a mefo. i. mediū. Hypozeuma est qd verbū in fine habet: vt neq; est is es Catilina: vt te aut pudor a turpitudine: aut metus a periculo: aut ratio a furete reuocant. Dicitur ab hy po. i. sub: vt quod idē est hyferozeuma ab hyferon. i. post vel nouissime

Synzeumenon
Zeuzerumenon
Zeumatis spēs
Protozeuma
Mezozeuma
Hypozeuma
Hyferozeuma

Iung it bypozeugis sua rebus verba quibusq.

Bypozulis est figura zeumati cōtraria vbi suū cuiq; vbi clausule redāt. Uerg. Regē adit et regi memorat nomēs genūsq;. Quid ve petat dāve ipse ferat Descentis arma q; sibi: p̄silit: violētāq; pectora turni. Adocet: humanis q; sit fiducia reb? Admonet: immiscetq; p̄ces. haud sit moza tarchō iugit opes scē usq;. sicut hy pozeumae trāssert subitū: q; sūū cui rei vbi subitū figur ab hy po. i. sub: et zeuma cōiunctio re. vt argēto. h3 id nomē 3 in p̄ma syllaba: et nō 3 in sc̄ba. vt argēto greco p̄z

ris.

Verbo vno varia est syllepsis clausula nega.

Syllepsis a est diuersa p̄ clausula rari p̄ vni vbi cōiuncta: ata p̄ceptio/veluti. Hic ille arma hic currus sunt. Hoc schema late p̄z et fieri solet nō p̄ p̄ces ofonis: sed per accidētia p̄ti ofonis. Itē syllepsis est in dissimilib' clausulis: q̄n dictio singularis vbi p̄t adijct: vt sunt nobis mitta poma Castane molles et p̄siti copia lactis. hec Donat* euz Diomedē alitēde cōceptio sine syllepsi et snia p̄siti in Syntaxi locum sum? Ad desunt q; syllepsi vocent quoties p̄ multis ponit vnus: vt hostis h3 muros p̄ l' ostes h3t. Aut p̄ vno multi. Uer. arene Uegō calliope p̄cor aspirate canēt. Est cū syllepsis per nūeros: vt ait Serui. Erat nōq; rectū: vos et mufe et tu Calliope Syllepsis est cōceptio a s̄n. i. cōm: et lepsis. i. acceptio. dicitur item comp̄ehensio. Syllego i. colligo sin autē mutat in l. vt apud latinos in: veluti Syllio gimus h3 lepsi: cuius vni: Alexander vt alia multa incepte conipit.

Syllepsis
+ Syllepsis proprie
sp̄ p̄ acci
dētā p̄ti
uzofono.

Copula supprimitur quo fiat Aphanteton apte.

Aphanteton est oratio sine cōiunctionib' necessario subauditis. vt alij nauali bus ut: fertē citi ferrum: date rela. impellite remes. Et vni vidi vici. Sed: vbi lude etas/metus/magister phibebant iustitia/prudētia fortitudine me supercasti. Cic. cōtra concionē Deterli aurore Fab. lib. ix. Qui iudicabunt: eos vocat cōsueti aphanteton ad senatū adducit iustit. Aphanteton interphatur in cōpositū. ab a particula p̄uatiua: et s̄n. i. con: et theton i. positū: b̄i cū a s̄n deton. i. cōiunctio. Nam s̄n deton. i. d̄i. i. est. s̄n deton cōiunctio et nodus. Syndeto i. colligo adeo vel desolo. Trachylogia. Vocatur etiam dialiton idē dissolutum a dialyso. i. dissoluo. dialyquidissolutio a. dial: de: et lyo soluo. Eadem figura est Trachylogia. i. breuiquum: brachylogus: breuiquus a brachis. i. breuis: et logia. i. locutio: logos seruo.

Aphanteton.

Dialyton.
Trachylogia.

Copula multiplicata facit Polyfyntheton vsq.

Polyfyntheton.
Polyfyntheton.

¶ Polyfyntheton est of o multis uersa cōiunctionibus. Uer. athamatis thos q̄ po
lucisq̄ neoprolimus p̄mūq̄ machaon. Polyfyntheton. i. multipliciter p̄positum
a poly multū: fyntheton compositū. dicit etā polyfyntheton. i. multipliciter cōiun-
ctum: colligatuz. conuerm. apoly. i. multum. & fyntheton. i. coniunctum.

Finem principio repetens Anadiplosis edes.

Anadiplosis

¶ Anadiplosis est finis uersus in principio alterius repetitio. ut uersus hētr̄ica. so-
lis. sequitur pulcherrimus astur: astur equo fidens & fscoloribus armis. Anadiplo-
sis est reduplicatio. ab ana. i. rez dīplosis. i. duplicatio/ duplato/ & diploos. i. duplato
triplosos duplus. duploos. i. duplex

anaphora

Principium sit idem nonnunq̄ uersibus apte.

¶ Anaphora est relatio uerbi eiusdem aut similis per p̄ncipiū cōpluriū uersus: ut
Nate mee uires mea magna potētia solus. Nate p̄ris sum. n. qui tela typhoia tem-
nis. Item. Spes tu nunc vna senectē. Tu requies misere decus imperiūq̄ Latini
Te p̄ncipia in te oia domus inclinata recūbit. est & sc̄da anaphora: auctore Dionē.
per quā elocutio nō p̄uenienter respondens aliquid refert occulte ut est ap̄t. Sallu.
S̄z antea item cōtrahere pauci in q̄bus Carūna de qua s̄p̄ breui sime potro di-
cā hie ce qua intelligēdū p̄iuratiōe. anaphora est relatio ab ana. i. re. & phora lata
anaphora refero: anaphoros. i. relator. anaphora p̄culemarcos. i. sc̄da. Nā ana p̄t.
richiā esse offendit analecta apud Martialem ideo hexametru non ingreditur.

**anaphora
fecunda**

Principio & fini reperitur uersus eodem

Epanalepsis
Epanalepsis
**lep̄sis. car-
men hera-
metruz in
gredi non
potest.**

¶ Epanalepsis est quā eadē dictio & p̄ncipiū uersus & clausulā tenet ut m̄ta sup
P̄uamo rogras: sup hectorē multa. ante etiā s̄ceptū dicitē regis & ante. pauper a
m̄ et caute: imcat maledicere pauper. Est itēz epanalepsis cū maiore significatio fa-
c̄a repetitio: ut patet in quā me lumine orbauit pater. Uerg. Tenemus angitte. uir-
rea te fucinus uada. Te liquidū fluere lacus. Hora. heu heu fugaces posthume
posthume labunt̄ anni. Epanalepsis interpretat̄ redacceptio: repetitio
ab epi & ana q̄ cōiuncta significat̄ reuertē rursus & lep̄sis. i. acceptio. Epanalamba
no. i. repeto. h̄z hec dictio in principio tribrachij: ideo hexametru non ingreditur.

**Figura
hectregne
est in fimo
ne familia
re & sacris
literis.**

Dictio format Epizeucum cum vi geminata.

¶ Epizeucus est eundē dictionis sine medio geminatio cū ip̄ctu p̄nūciatiōis ut me
me adfuz q̄fici in me p̄uerite ferrū. O rutui mea fraus ois. Interpretatur cōiunctio
aut combinatio. Uocatur etiā epitome. i. p̄fectura: in s̄ficta uel assiduitas.

**Epizeuc̄
Epimone.
panomastia.**

In simili uerbo ludit quandoq̄ p̄fecta

¶ Paronomasia est ueluti q̄dā denotatio uel quoties aliquid nouē efficit de alio: ut
nam inceptio est amētū haud amētū. sic donat̄. diomedes uero ait tūc firi p̄ ono-
mastia. i. denotatiōe cū dictio iterat̄: mutata t̄n aut īra aut s̄yllaba in significatiōe
diuersa ut abire aut obire te p̄uenit: nō s̄p̄re te s̄z p̄donē dicim̄. s̄it q̄ p̄cedenti
noi aut nomē: aut p̄bū annectit. ce eodē s̄i juratū. ut fugā fugit: pudum ludit: factum
facit: furorē furit: pugna pugata est. Paronomasia d̄t denotatio aut iura nomē.
a paro. i. iura: & onomasia nominatio. onoma nomē hie non multum distat p̄ono-
mastia: qualis (ut s̄abi. in. ij. ait) est agnominatio que ex uicinia quadā predicti uois
ducta calibus declinat̄. ut ap̄d Domitū ap̄bū p̄ciāilla M̄sher rex oim imperita
in oib̄ reb̄ infelix. d̄: ap̄ros. i. ab & onomasia. Compositū hec uois oēs ī llabas. i. ohe
p̄metris nō p̄uenit. Onoma nā. q̄ tū demō omicron uergera. v. rit dum sc̄m. o. i. y
grecū mutat̄: ut synonymia. h̄ero. apud Quin. per incruā ty p̄ographoz sepe gre-
ca literatura uittat̄: q̄ nūc per omega nūc per omicron in p̄munt̄: ut quēdā nunc
per & nunc per: s̄z ad paranomastia r̄deo de qua s̄abi. libi. re. au. paranomastia est
quā eodē p̄bo quasi saluum auget̄: ut q̄ ler p̄matis hoibus: esse lex uidebat̄. Quic̄ ut
asserit ibidē s̄abi: cōfusus est Lutana clāsis: que est eiusdē uerbi p̄traria significa-
tio. quā (ut Rutit̄ ait) id q̄ ab altero dictū est: nō in eam mentē qua intelligit̄: sed
in alia aut contraria accipiunt̄ ut quā p̄ociter querere: esse lex uidebat̄. Quic̄ ut
pectaret: & ille dixisset se uero nō p̄pectare: immo inquit rogo expectes. Uis huius
exempli consistit in uerbo expecto. de qua re m. ar. s̄abi. sic loquitur doctissimus
Sodanus noster. Si quis forte dictum p̄ociter non capiat̄: p̄pectare proprie li

**Antana-
sis.**

gnificare extra expectare: sed per metaphoram (in qua frequentius accipitur) duo
 Anſi multū cupere ac desiderare ſine expectare. Uerg. eneid. ſ. Quibus Hector ad
 ois expectare venit. Et Job. Cunctis diebus quibus unum miſero expecto donec
 veniat inmutatio mea quod inde tractum eſt. q. cuius aduentum auide cupimus
 ad eum expectamus alterum quaſi obſeruare/ diſſerre/ r. quod Balli dicunt atten
 dere. Cum ergo filius negaſſet ſe expectare. i. auide petere mortem patris: pater rōs
 gauri vt expectaret. ſ. donec eſſet matura. i. nō acceleraret ſibi mortem: Hec doctriſſ
 ſimo amicus noſter Baſidius. quo teſte codex Laurentii Valle Antapodofis ha
 bet pro ſe: naclasiſ: forſitan/ aut inepie. Nam Antapodofia dicitur ex aduerſo aut
 contraria redditio quod iam dictis optime quadrat ab anti. i. contra r apodofia. antapodoſ
 et anaclasiſ. id eſt refractio. ab ana. i. re: r. clasiſ. i. fractio. clazo. Frango. anaclazo re
 uerbero: rfringo. clafina atis. fragmentum.

Adobile cuiq; ſuum ſigo connectitur apte.

Scheſiſonomaton eſt quum ſingulis nominibus epitheta cōnectunt: vt Marſa
 magnus: peligna cōporis: feſtiua virū vīs: Eſt quoq; ſcheſiſonomaton: qñ in conne
 xu ſententiā plures antonomāſe ponunt. vt armipotens tritonia virgo. Scheſi
 ſonomaton tranſſerit habitus vel habituſo noium. Cōponit eñ ex utō ſcheſiſ. i. ha
 bitus r gentiuſo nomaton. i. no. um ab onomatos. i. nomen. In ſcheſiſonomatō vl
 tima tantum produciſ: ideo hexametru non ingreditur: apu ſ. ſigram. Scheſiſ eſt
 figure nomen quum ita definit Scheſiſ eſt multitudine in conuincitorū noium in ea
 dem oratione. Ut nuba ſit/ grandōq; procelle ſumina venti.

paramoēs

Principis eadem eſt paramocon litera multis.

Paramocon eſt qñ ab eisdem literis diuerſe dictiones ſumunt initū. Ennius. O
 ſite tute: tati tibi tanta tyranne tulſi. Mēchinna multa minax minatur maxima
 muris. Eſt item paramocon ſm Diomedem: quum verba vcl noſa parum inſera et
 tamen ſimilia ſuperioribus inferunt: vt multa viri virtus animo multuſq; recuſat
 ſentis honos. Paramocon cum oe diphthongo interpretatur ſimile. Paramocon
 ſimilis: aut iuxta ſimile a para. i. iuxta: r homocoſ: id eſt ſimilis aſpiratione extrita
 vt in Moresis/ Sycereſis/ Argyrūpus r.

Verborum ſimilis ſit ſinis Homoeoteleton.

Homoeoteleton eſt quū ſimiliter modo plurime dictiones ſunt. Ennius eos de
 duci euehi: quz deſerui malui. Uerg. Scila hārida bella. Homoteleton: aut homo
 teleton tranſfertur a Cicerone in dignitatibus. ſiſi deſines ab homot. ſiſi. Homoe
 os cum oe diphthongo. i. ſimilis: teleton. i. ſinitum. telos. i. ſinis telo. i. ſinio perſicio

Homoco teleton.

Cafus homoeoptoton erit ſimilis tibi multus

Homoeoptoto vel homoptoton eſt oſo vno ſimiliter caſu cōpacta r ex currentes in
 eo ſdem r ſimiles caſus. Enni^o Merentes/ ſētes/ lalchrymātes/ r c. miſerantes: ſic
 Diomedes in Donato: p se miſerantes: legiſ/ comitātes. Sallu. Apud Diomedem
 Maximis duobus ſontibus ſtrenuiſq; miniſtrie. Dicit ab homocoſ. i. ſiſi: aut ho
 moſ. i. ſiſi: r ploſiſp q mega. i. caſus: quſiſiſi cadens: aut ſimilium caſuum.

Homoco pton

Bella polyptoton variū ſit clauſula caſus.

Polyptoton eſt oſo caſuū varietate diſtincta: aut clauſula varios caſus retinē.
 vt Litroa litroibus: cōtraria ſu cū d/ ayndas Impreco: arma armis: pugnant ipſi
 q nepotes. Tere in te ſpes hegio nobis. ſita eſt. te ſoluz habemus tu es patronus
 tu pater ille tibi moriens nos cōmendauit ſene. ſi deſeris tu nos pctim^o. Itēz. Pa
 ter hic tuus: patre hunc apellas: patris tu hui^o ſi^o es Polyptoton dicitur a polyſ. r.
 mult^o r ploſiſ. i. caſus: quaſi multoſi caſuū hui^o figure r duab^o ſuptoib^o cogna
 te ſunt Metabole. Plece Coenonia. ideo nō ptegit ex Quintiliano libri. it. aliquid
 de his ſubterere. Metabole eſt rerū cōiuncta diuerſitas. vt apud Ciceronē p cluē
 tio inopianici: ſt cum illo nemo rationē memorem vllam contrahēbat nemo illum
 ex tam multa cognatio r affinit^o tuorē vnq; liberis ſuis ſcripſit. deinceps ad huc
 multa. Et hec in vno congerunt: ita contra illa diſperſa ſunt. que a Cicerone diſſi
 mata dici puo (inquit Fabius) hic ſegetes illic veniunt ſilicibus vne. Arbori ſetus
 illu r deinceps. Metabole tranſfertur mutatio/ tranſitus/ traieccio a met. a id eſt:

polyptotō. e qñ diuerſi ſi caſus ſi bi inuicem reſpondēt.

Joannis Despanterii Riniuite.

frās & bofos aut bolei iactus: Ploce est frequentior repetitio in qua media prima & media ultima cōgruūt, vt apud Ciceronē. Vm itaq; hic factū deprehēdit partes concripti nō meū ac pulcherrimū quide factus: verū vt dixi nō mediū sed vsm in hoc exemplo inuenit etiā stopadosis, i. contraria redditiō. Est item ploce in epla Ciceronis ad Brutū. Ego cum in gram redierim cum Appio Claudio r redierim per Cneum Pompeium: te ergo cuz redierim ploce: item est interatio verborū: hoc mō. Vsq; adeo: scire tuū nihil est nisi te scire hoc sciat aliter. Ploce transfert implicatio teste Raphaelē Regio. Lexicon grecū ita h3. ploce est inclinatio auulsiō nex

Cœnonia

Cœnonia est verborum idem significantium disunctio aut separatio: hoc modo Nos enim statuis: vos sūtam, d. pssis vos indicastis. Cœnonia interpretatur cōcatio: hinc enim verba disuncta in re cōcata cœnos, i. communis. Cicero in Cati linam abijt, excessit, erupit, euasit. Hęc figura videt serme eadē cum Tautologia Cecilius pleonasmus vocat: auctore fabio.

Sermonis series prelonga vocabitur h3mos

H3mos.

H3mos est series aut constructio orōnis continue tenorē sūi in multis versu p̄tendens. Vergi. in. vi. p̄ncipio coelum ac terras camposq; liquentes. Lucen temp; globum lune titaniaq; astra. & in p̄mo eneidos. Est in secessu longo locus in tula portum efficit & vnde teste Seruio. H3mos est longissimū hyperbaton. & dicitur, h3mos quasi h3mos, i. tractus a h3ro, i. traho. s3ma, i. tractus. & longa vestis a h3mos fit dial3mos: quasi detractio: a dial3ro, i. detraho. Est etiā figura que tūc fit, quū magna verbis minuuntur & minima extolluntur. vt Quoniam emulari exoptat negligentiā potius q̄ istoz obscurā diligentis. fit item quū vna dicitio ad duo significata trahitur. vt intersit: re anser olores.

dial3mos

Et verbo in verbum climax it pulchra figura.

Climax

Climax est de verbo in verbū gradatio q̄ dicta repetit. & priusq; ad aliud descendat: in prioribus resistit auctor fabi. in ix. vt apud cano. vir: utem industria virtus gloriā, glia emulos comparauit. Climax apertiorē habet artem & maiora affectatā ideoq; esse rariorē auctor ibidē fabius. Climax interpretat schala vel gradatio Verg. Torua leca lupi miserquitur lupus ipse capellam. Sūs est climatos: verū latinus eius nominis obliquis nondum vsos comperio. Climatos, i. regio.

De tropis.

Tropus

Uertit ad impropriū tropus omnia significatum.

Tropus est verbi vel sermonis a propria significatione auulsi cū virtute mutatio. auctor fabius in. vii. & nono. cui suffragantur Donatus & Diomedes. vt vulpes pro astuto. bacchus pro vnicō. Intus canere p̄ vtilitati proprie studere: tropi dicti a tropo, i. stotrope, i. mutatio & conuersio. qz vertit a ppria significatione ad impropria: pierūq; per similitudinem. Unde & motus dicit auctore Quintiliano. Tropi spēs sunt xij. Metaphora. Catachresis. Metalepsis. Veronymia. Antonomasia. Epitheton. Synecdoche. Onomatopœia. Periphrasis. Hyperbaton. Hyperbole. Allegoria. Homocolis. horum om̄ generalis est metaphora: ceteri omnes huius species videntur. aurb Diomedes.

Tropi species. xij.

Propter rem similem pro verbis verba repones.

Metaphora

Metaphora est rerū verborūq; per similitudinem trāslatio: vt ridet p̄at a. stitit segetes. p̄ florent & humor indigent & aren. hęc figura vt fabius. vi. aut copiam auget, s̄monis p̄mittēdo mutuari qd nō habet quodq; est difficultatē p̄stat ne vili rei nomen deesse videat. Trāsferretur ergo nomē aut verbū ex eo loco in quo pprium erat in eum in quo aut. ppriū deest aut: trāslatū ppriū melius est id facimus aut quia necesse est aut quia significantius aut quia deest. vnde necessitate rustici dicunt gemmā in vitibus. quid em n̄ dicerent aliud: & sicut segetes. Itē alia ad ornatum lumen orationis generis claritatē & concionū procellas & eloquentie flumina aut fulmina. sic Maro dixit. Classiq; immittit habenas. Et arrectis aurb assant ferrūq; armare venenosis p̄o Vercillū duplex est metaphora. p̄a & veneno a mas re: & ferrum armari trāslatio est quā metaphora greci vocant. metaphorin. i. trāsferre: metaphora est p̄ocleumaticus ideo hexametrum non ingreditur.

Esto catachresis bona vocis abusiō nobis.

Catachresis est usurpatione nominis alieni vt patricida matris quosq; aut fratris **Catachresis**
interfecerunt dicitur auctor fabio in vi. ubi pperis dicitur qui patrem oc-
 ciderit sic piscina per hac figura dicitur que piscis no habet. catachresis est vsur-
 patio vel abusi o. a cata. i. contra r chresis. i. vltus quasi contra vltum catachraome. i.
 abusus: catachresificus abusus: catachresifice. i. abusus. Aduerbia qualitatibus gre-
 ce in o longu desinit r ita vsitur eis latinissimi vt Catachresicos metaphoucos
 ironicos ec. Terg. Metaphoucos potius q; catachresificos dicit in ix. enc. An lese
 mucrone obstanti dedecus amens inducat. i. feriat. catachresis enim vt fabius in
 octauo scribit no habentib; nome suuz accommodat q; in primo est. sic dicunt pxi-
 des cuiuscusq; materie lunt; q; a buxo nomen habeat. itaq; catachresis est necessa-
 ria qz multes res ppris vocabulis carentes per eam vocabula inueniunt. Nam et
 qui isculu emittitulari d; qui pilam aufuud; appellatione p; uatim sibi assigna-
 ta caret r vt lapidare quid sit manifestu est. ita glebaru testaruq; iactus non habet
 nomen vnde abusio que catachresis dicitur necessaria est. **Anthoz. Quintilianus.**
¶ At metalepsis erit transumptio facta gradatim

¶ Metalepsis est transumptio gradatim facta quid dicitur aliud assua ppris signi-
ficacione ex his quo precesserunt denotat: vt post aliquor me regna videns mirabor
aristas. post aliquos aristas ergo post segetes: r sic post estates: r proinde post ali-
quor annos. r de vent isijn primo Hecideis. Sed pater omnipotes spofuncis abdi-
dit atris hoc metuens regemq; dedit ec. B atris enim nigre intelligunt. ex nigris m; ppris
senebras habentes: r per hoc in preces pfunde: vt cum Donato asserit Dionedeches
Metalepsis est transumptio a meta. i. trans r lepsis. i. sumptio vel acceptio.
¶ Dico metonymiam Bacchum bibo: vna coronant.

¶ Metonymia est nominis transumptio: quoties p inuictore inuentu p cōtinere
conten tu: p efficitur effectus p possessio possessore: aut cōtra capim;. Hec definitio ex
 Donato ex Diomede ex q; quintiliano lib. ix. colligit. fit itaq; Metonymia primo
 vbi per id qd cōtinet id qd continet ostendit: vt Nunc patras libate Joui. i. vltus
 Caelo gratissim; annis. i. coelicolis. Secdo. ecōtrario: vt crateras coronas statuit
 ac vna coronat. vna p vasis dicit. auctore. Seruio antiqui em coronabat pocula
 et sic libabat vnde est. Vagnu cratera corona induit impleuitq; mero. Seruio. Sy-
 nedochem vocat p metonymia. Tertio vbi per inuictore inuentu ostendit. Teren-
 tius. sine ferere et baccho frige venus. i. sine pane r vino languet libido. Quarto
 educto. Plautus teste Seruio in superiorib; Tergiliu verum. Vitum precemur:
 nam hic deus presens adest bacchum vini repertorem. Quinto vbi per efficien-
 tem id qd efficit intelligimus. vt melior remis. Infer enim voloeritat. sed velocitate
 que per remos sit. Sexto ab eo quod sit id qd facit: vt frigus pigrum: q; pigre effi-
 cit. Vochuq; timore mittit. i. qui vos moestos r tristes efficit. Septimo vbi posses-
 sor p possessio accipit. Sic homine deuozari dicitur cuius patrimoniu absumitur
 Terg. Jam proxim; ardet Ualegon. Quomodo vt in nono Quintilian; air: sunt
 innumerabiles species. Ideo Donatus quatuor modis enumeratis subiungit: hec
 erempli causa posita ad descendentib; sunt reliqua demōstrabit lectio. Metonymia tras
 fertur nominis transmutatio a meta. i. trans: r Onoma. i. nomen. Onomazonomi-
 a Onomasia nominatio. Onoma mutat prius o breue in o longu r secunduz o in
 r greci in plerisq; compositar vt Metonymia. patronimicu synonymu. Micro-
 nymus ec. Uiderat qui mihi parum credit Lexicon grecum.

¶ Appellatiuum proprii vice saepe locatur.
¶ Antonomasia est vocabulu qd sine nomine positi loco eius suugit vt magnani-
mus Anchisades p enea. Saturnia: p unone aucto; in viij. fabi;. Arma viriq;
 cano. Aenea est Antonomasia: teste Diomede. r Domitor. maris p neptuno/ Anto-
 nomasia d; Characterisimos: q; per accidētia rem designat: vt caluo seruirt Roma
 Neroni p Domitiano. Que vero p excellētia sit d; Eroche: r Cateroche: vt poeta
 epud grecos p Homero apb latinos p Vergilio r ius ciuile p iure Romanoru: an-
 tonomasia fit tribus modis. Ab ato: vt magnanum; anchisades. i. aeneas a coepe
 vti p se arduus. i. polyphem; r extrinsec; vt in felix puer atq; impar cōgress; achil-
 li. r Troillus antonomasia interpretat p nominatio aut p nomine. enri. i. p: r Ono-
 ma. i. nomen. Onomasio nomino Onomasia notatio. antonemasia ppter tribuachū

Antono-
masia,

Character-
isimos.
Eroche.
Catherog-
che.

Joannis Despanterij Ainiuste

inclusum hexametris nō congruit. Characteristicos interpretat effectio aut pressa
 gna iudicij a characteris. i. signum & figura. Eroxhe. i. excellētia vel eminentia. Eroxhe
 hoc excellētia: regregi: catheroche. per excellētia. a cata. i. perie roche excellētia
 Terg. Bonos per exochon vel catherochem nominavit. Que cura boni: quis cultus
 habendo sit p. coli. Et dodonam. desiderant scilicet: et victum dodona negaret
Exomat carmen figo bene mobile quadrans.

Epithetō.

Epitheton est appositū nos adiectivo p. p. a serme naturā rei indicās: vt alma
 Ceres. Pulchra venus. Tristia bella. dulce mustū. Et poete & frequētius & liberius
 vtunt. Itaq; & dentes albi & hūida vna in his nō resp. hēdim. Apd oratores nisi ali
 quid efficiat: reddat. Tūc autē efficit si absq; illo qd dicitur minus est qualia sunt. O se
 lus abhominandū. O deformē libidinē auctor Fabi? lib. viij. Epitheton transfer
 appositū ab epi. p. positione que in cōpositis significat in: ad super: & heton. i. positū.
 Epitheton est. p. eleumaticū: ideo hexam. errū aduersat: Epitheta sumunt tribus
 modis. Ab alo: vt iustus impator cōsentor diuū Mergenius. A corpore. vt pulcher
 Julius errinsecus idq; plurimarā. A loco: vt Ulysses. Itaque. ab actu: vt aenea nu
 ter Carcta. Ab euetū: vt insula diues opū tenedo. Epithetū ab antonomasia dicit
 fer: aurore Donato. Nec em vicē nois sustinet. Illud sine noie reperit nūq; vt di
 ra Celeno dia Camilla. His duob; tropis. vt vituperam? vel offēdam? vt laudam?

* Epithe
ra tribus
modis su
muntur.

Pro nani puppis contraue Sinedocbe habetur.

Synecdo
che.

Synecdoche est figura cū a parte totū intelligit aut cōtra nūerus vel ipso nūero
 sumit. P. mo itaq; a parte totū intelligit: vt. p. eni. Puppisq; que: pubesq; uocem
 Aut portū tenet: aut pleno subit ostia velo. A puppis? cū naues significat A pu
 be totos hoies. Scdo p. toto pars intelligit: vt in eodē libro ipsius ante oculos in
 gena a vertice pontus in puppin fert. i. multa ponti aqua: nō totus pontus & ab
 bi fontēs ignem ferēbat. i. aliquantū aq; ex fonte. Utriusq; modi exemplū con
 tinet hic versus. Da re quietem puppi venit cuz frigidus annus. pro nauis: hēme
 T. Tertio capitur nūerus p. nūero. Naues armato milite cōplent. postis muros: p
 militibus & hostibus dixit meminisse aut debemus ait Donatus quando a parte
 totum intelligit: id faciendū esse ab infianon parte. fit item synecdoche quoties
 verbū vel adiectiū. regit partem in a cō. vel in ablatiuo: vt in gula domit: nudus
 crura. de hac in Syntar. affatim disputatū est. Synecdoche itē est vt ait fabius
 li. ii. quē subtrahit verbū aliquot satis ex ceteris intelligitur: vt Celus in Anto
 niū. Superre. gaudio simul em audis coepit. Cur similia sunt illa meo quide iudi
 cio ait fabius in quib; verba decet & pudoris gra subtrahunt. Nouim? & q; te trā
 uersa tuētib; hirsquis. Et quo sed faciles nympe p. sere facello. Hanc qdā p. posio
 pesim putat frustra. Nā illa qd tacet incertū est aut certe lōgione p. mone explicā
 dū. Sic vñ verbū manifestū quide deliterat q; si apostrophe est: nihil nō in quod
 est aliqd idē appellabit. Nec fabius Synecdoche trāsferit cōceptio vel cōp. hēnc
 sio: A Cicerone vero in dignitatib; s: intellecto Synecdochios. i. cōp. hēnc sio in

Onomato
peia.

Sepe sonus causam fugiendi nomina prestat.

Onomatopœia est dictionis ex sono p. fictio: vt mugio: hinnie: pipillo. Clamor: vi
 rum clangor: tuburum. Itq; lenē supulā crepitāb; vixit flāmis: s; ab Onoma
 tos. i. nomē: & vocem. i. fictio hoc est nois fictio cōmict in nomē in principio p. eleu
 manē. sic em grece scribitur ou. ma. r. a. r. a. i. a. Ideo ab hexametris nō admittitur
 De hoc tropo ait in octauo fabius. Onomatopœia est fictio nois grece inter mas
 pmas habita t. tutes: nobis vix p. mittit: ide tū mugit? & siml? & murmur venter
 fit aut q; vocis cōfuse nomē adimitandū sonū affugim? vt quōdā iōm? halatum
 Bonū mugitū: equoz. hinnie. eris hinnie. Terribilis buccine sonū. Taratanta
 ra. Enn? A r. ha. terribili sonitu taratantara rixit Seroa q; a sono dicta credit.

periphra
sis.

Rem cireunloquimur fit quando periphraasis apta

* Peri
phraasis
fit duobus
modis.

Periphraasis est circūlocutio quedā: quā id quod vno aut pauciorib; vbi dicit
 pot. plūbus explicatur. Ter. Equā prima nois. spargat latūque terras. Tithoni
 crecer am linquens aurore cubi. i. dies oriebat. Idem ipse crat quo prima quies
 mortaliūbus agris Zneipit: & dono diuū gratulama script. i. nox erat. Cū tū teneo
 depellere fer? i. hagnos. periphraasis trāsferi circūlocutio. a p. cri. i. circū: & phraasis
 alacutio. phrazo. i. dico: vel dūsero. Periphraasis fit bisanā aut ordinandē rei causā

que pulchra est quâ beunitatē splendide p̄durit: vt in duploib⁹ excelsiorē vitâde re;
 et q̄ turpis est quâ foeditatē circuitu deuicit sic placidiusq; petui coniugis effu-
 sus gremio per mētra seposet. hoc circuitu cūta deoeter oscōnitate ofidi cōcubis-
 tum. Itē hoc faciūt nimio luxu neobtusior vsus sit genitali aruo & sulcos oblimet
 mētra. hoc em̄ circuitus significat cōceptū femine difficilē in Donato p̄vitâde lia-
 barioz in curia mendose legitur iuuandē & vituperandē: vt ex Diomede liquet.

Valde turbatus vocum sit hyperbaton ordo.

Hyperbaton est transgressio quedā verboz ordinē perturbās. Uerg. in. vii. Interca
 reges: ingēti mole latinus. Quadrūgo vehitur curru cui tempora circum aurati
 bis sex radiis fulgētia cingūt. Solis aut specimē bigis it turrus in albis Bina ma-
 nu lato crispans hastilia ferro. hic patet eneas romane stirpis origo. Sydero fla-
 grans clypeo: & celestibus armis. Et iuxta ascanius magne spes altera rome. Pro-
 cedunt castris. hic hyperbatō est recte Seruio. Interca reges proccidit castris. La-
 tinus vehitur quadrūgo curru. Est hic etiā p̄lepsis vt ante declarauim⁹. frequē-
 ter em̄ in eadē ofone diuerse figure cōpiunt diueris rōnib⁹. Fabi. in. viii. hyperba-
 ton verbi transgressionem interpretatur quam frequēter ratio cōparatiōis & de cor-
 pōsit. fit em̄ frequētissime aspera / dura / dissoluta & hians oratio: si ad necessitatē
 ordinis sui verba redigātur & id quoz oritur: ita primis etiā si vinceri nō pōt: al-
 ligetur: itaq; quoties decous gratia cōtrahitur. longius verbū p̄tūe hyperbati
 net nomen. Anims duos partē iudices oēm accusatoris orationem in duas diuisam esse
 partes. Nam in duas partes diuisum esse rectū erat: sed durū & incōp̄tum. Hyper-
 bati species sunt quinq; hyperlogia siue hyperon. p̄teron / anastrophē / parēthe-
 sis / sychesis / metis. Hyperbaton dicitur ab hyperbano. i. transcendendo vel transgredien-
 do. Hyperbalo cōtendo. supero hyperbala vel hyperbala transgressio.

Hyperbatō.

*Clarē si
 gure fre-
 quenter in
 eadē ofo-
 ne aperis-
 tur ob dis-
 uersas rō-
 nes.

Hysteron protheron: postponas si ante locanda.

Hysterologia siue hesteron. p̄teron est sententia cum verbis ordo mutatus. Uer-
 Et torere parat flāmis & frāgere saxo: prius est saxo frangunt q̄ torrent. Idē post
 q̄ altos tetigit fluctus & ad equora venit. Nam prius ad equora venit q̄ tetigit flu-
 ctus idem in. i. c. h. Donamur & in media arma ruamur: p̄ in media arma ruamur:
 & moriamur vt notauit Pul. in. lib. xv. Sic me Margarita nutrit et peperit hy-
 stero. i. vltimū post nouissime. inde hysterologia p̄postera locutio: p̄teron. i. prius.

Anastro

Ordo inuersus erit tibi anastropha prepositura

Anastrophē est verborum tantum ordo preposterus. vt Itātam contra: maria p̄he.
 omnia circum. Transira per & remos: pro cōtra Itātam. Anastrophē est reuersio
 vel inuersio / anastropho: reuerto.

Itātam contra: maria p̄he.
 Parenthe-
 sis

Interiecta parentheſis est sententia queuis.

Parenthesis est interposita formatio diuerſe sententie vt Luceas (neq; enim pa-
 tris) consistere mentem passus amor) rapidum ad naues premitit archerem inter-
 prectatur interpolitio a para. & inque duo dicunt inter: & thesis positio. Hanc figu-
 ram dialypsim. i. dissolutionem vocat Diomedes. a dialio. i. dissoluo.

Parenthe-
 sis
 Sychesis.

Synchesis est prozum vocū aut confusio sensus.

Synchesis est hyperbaton obscurū & ex omni parte cōfusum. Uerg. i. enei. Treis
 notus abreptasim saxa latētia torquet. Saxa vocant itali medīs q̄n fluctib⁹ aras.
 Est autē hic ordo: reis naues abreptas nor torquet in saxa q̄ saxa in medīs flucti-
 bus latētia itali vocāt aras. In eodē. Una bonus q̄ deinde cadis onerarat accētes
 Littore trinacrio dederatq; abētib⁹ heros. Diuidit: quā sit ordo: deinde heros de
 Littore trinacrio dederatq; abētib⁹ dederat. Et
 uidit vna q̄ bon⁹ accētes onerarat cadis. & de littore trinacrio abētib⁹ dederat. Et
 i. c. h. Iuuenes fortissimā frustra. Pectora si vobis audētē extrema cupido est. Cer-
 ta sed q̄ sit reb⁹ fortuna vidētis. Excessere oēs adyctis arisq; relictis. Vbi q̄ impē-
 rii hoc steterat: succurris vbi. Incēse moriamur & in media arma ruamus. Est
 em̄ ordo. iuuenes fortissima pectora frustra succurris vbi incēse. Oēs dū quibus
 imperiū hoc steterat excessere adyctis arisq; relictis vidētis que fortuna sit reb⁹: si
 vobis certa cupido est sequi me audentem extrema ruamus in media arma et mo-
 riamur. Synchesis transierit confusio. a sych. i. con: & chesis. i. fusio. a cheo. i. fundo.

Quoz interposito per Tmesim verbula scindo.

Joannis Despanterij Niniuitæ

¶ Tmesis. Tmesis est vnus compositi vel simplicis sectio vna dicte vel pluribus inter-
sectis veluti. Est bouree regio septē subiecta trioni. Saxo cere pminuit vrum. Et
massili portant iuvenes ad litorea tanas: p crebra & Wasillitanas. Hec figura non
facile admittit nisi multoz auctoritate iudicat. Tmesis distyllaba dicitio non teme-
ris transferit sectio. scilicet diuisio. Temo. i. incido. tmaslo. i. secundo. Eadem vocatur
Diacope idest interciso. a dia. i. per & copto. i. incido.

¶ Excessus fidei manifestus Hyperbola fertur.
Hyperbole est oro excedēs fidē augēdi immēditē cā. Augēdi vt niue cādidior
fulminis ocyoz alis. Astra ferit sonus armoz plāgoroz tubarū. Minuendi cā: vt vix
offibus heret. Tardior refutidione. Cato ait fuglato. a fabi. li. viii. Supericreio ē
a quibusdam excessus. Componit ab hyper. i. super: & bole vel bolos. i. iactus.

¶ Dic Allegoriam sensu si verba repugnent.
Allegoria est tropus quo aliud significat aliud dicit: & ita hba. sensu. i. sensu repu-
gnat. Uerget. in filij. geo. Sed nos immēsum spacio pferim equoz. Et iam tps: equū
fumātia soluere colla. i. q̄ tractāda fuerāt affarim explicimus: itz pgruū est carnē
finire sic in buccolico ludicro. Claudite iam riuos pueri fra priata bibunt. Hor. in
Odii. O nams referent in mare te noui fluctus. O quid agis fortiter. o cura potū
hic per nauez allegouice pphn intelligit: per fluctuū tempēstātē: bella ciuilia. per
portū pacē & concordia. ¶ Allegoria. Fabi. in. viii. inuersionem vocat Raphael Re-
gnis asserit. dicit ab allegoreū. i. alius agēdo. Cōstat allegoria ex spondeo & tribra-
cho. Ideo Manc. & ceteri turpiter citra necessitate abusi sunt huius nois fēditate
scribit em grece a Λαγῶπια Ita certe apud Quint. (vbi grece scriptū) ostendit
Italica impressio semp habet aut immerito: qz s̄tu ad scām partē eius s̄de originis
est cum κατὰ ῥῶπια categoria. i. accusatio & predicamentū κατὰ ῥῶπε o categorēo
accusio & predicō. categoricos accusator. a cata. i. aduersus: p̄ra in ex. per scōz qz Ya-
gēva a gorenio. i. dico conctor. Eodē modo allegoria fit ex allo. i. aliū & agorenio: cr-
go sine vbio scribitur similiter p u qd in elongū vertimus. Qui apud Quint. aliter
impresserunt non mutauissent italicā impressionem si hec bene considerassent: s̄z nil
mirandū: quū per incuriā. Cacozeha per s̄. i. Λογῶπια p omicron & plura male
cearata p̄cipiant. Allegorie spēs multe sunt: e quibz septē eminet: vt Notatus ait
Ironia/antiphrasis/euigma/charientimos/parocmia/sarcasmos/astēismos.

¶ Allegoria a fab. inuersionem dicitur
Allegoria est tropus quo aliud significat aliud dicit: & ita hba. sensu. i. sensu repu-
gnat. Uerget. in filij. geo. Sed nos immēsum spacio pferim equoz. Et iam tps: equū
fumātia soluere colla. i. q̄ tractāda fuerāt affarim explicimus: itz pgruū est carnē
finire sic in buccolico ludicro. Claudite iam riuos pueri fra priata bibunt. Hor. in
Odii. O nams referent in mare te noui fluctus. O quid agis fortiter. o cura potū
hic per nauez allegouice pphn intelligit: per fluctuū tempēstātē: bella ciuilia. per
portū pacē & concordia. ¶ Allegoria. Fabi. in. viii. inuersionem vocat Raphael Re-
gnis asserit. dicit ab allegoreū. i. alius agēdo. Cōstat allegoria ex spondeo & tribra-
cho. Ideo Manc. & ceteri turpiter citra necessitate abusi sunt huius nois fēditate
scribit em grece a Λαγῶπια Ita certe apud Quint. (vbi grece scriptū) ostendit
Italica impressio semp habet aut immerito: qz s̄tu ad scām partē eius s̄de originis
est cum κατὰ ῥῶπια categoria. i. accusatio & predicamentū κατὰ ῥῶπε o categorēo
accusio & predicō. categoricos accusator. a cata. i. aduersus: p̄ra in ex. per scōz qz Ya-
gēva a gorenio. i. dico conctor. Eodē modo allegoria fit ex allo. i. aliū & agorenio: cr-
go sine vbio scribitur similiter p u qd in elongū vertimus. Qui apud Quint. aliter
impresserunt non mutauissent italicā impressionem si hec bene considerassent: s̄z nil
mirandū: quū per incuriā. Cacozeha per s̄. i. Λογῶπια p omicron & plura male
cearata p̄cipiant. Allegorie spēs multe sunt: e quibz septē eminet: vt Notatus ait
Ironia/antiphrasis/euigma/charientimos/parocmia/sarcasmos/astēismos.

¶ Allegoria a fab. inuersionem dicitur
Allegoria est tropus quo aliud significat aliud dicit: & ita hba. sensu. i. sensu repu-
gnat. Uerget. in filij. geo. Sed nos immēsum spacio pferim equoz. Et iam tps: equū
fumātia soluere colla. i. q̄ tractāda fuerāt affarim explicimus: itz pgruū est carnē
finire sic in buccolico ludicro. Claudite iam riuos pueri fra priata bibunt. Hor. in
Odii. O nams referent in mare te noui fluctus. O quid agis fortiter. o cura potū
hic per nauez allegouice pphn intelligit: per fluctuū tempēstātē: bella ciuilia. per
portū pacē & concordia. ¶ Allegoria. Fabi. in. viii. inuersionem vocat Raphael Re-
gnis asserit. dicit ab allegoreū. i. alius agēdo. Cōstat allegoria ex spondeo & tribra-
cho. Ideo Manc. & ceteri turpiter citra necessitate abusi sunt huius nois fēditate
scribit em grece a Λαγῶπια Ita certe apud Quint. (vbi grece scriptū) ostendit
Italica impressio semp habet aut immerito: qz s̄tu ad scām partē eius s̄de originis
est cum κατὰ ῥῶπια categoria. i. accusatio & predicamentū κατὰ ῥῶπε o categorēo
accusio & predicō. categoricos accusator. a cata. i. aduersus: p̄ra in ex. per scōz qz Ya-
gēva a gorenio. i. dico conctor. Eodē modo allegoria fit ex allo. i. aliū & agorenio: cr-
go sine vbio scribitur similiter p u qd in elongū vertimus. Qui apud Quint. aliter
impresserunt non mutauissent italicā impressionem si hec bene considerassent: s̄z nil
mirandū: quū per incuriā. Cacozeha per s̄. i. Λογῶπια p omicron & plura male
cearata p̄cipiant. Allegorie spēs multe sunt: e quibz septē eminet: vt Notatus ait
Ironia/antiphrasis/euigma/charientimos/parocmia/sarcasmos/astēismos.

¶ Ironia. Illudens recte sermo Ironia feretur.
Ironia est dissimulatio aut illusio qua contraria ostenduntur sensu: quē hba p
se ferūt. vix gregia vco laudē & spolia ampla referis: tuqz puer tuus: s̄z hia supe-
ris labor est: id populū curat. s̄z hanc nūi grauitas p̄ficiationis adiuuerit: p̄ste-
ri videbitur qd negare p̄tendit. vt Terres pretor vbanus homo sanctus: & dikgēs
et in Clodii. Ante gritas ruate purgault mi hūrede. pudor eripuit vitz antea: ser-
uauit Ironia dicit ab ἰρα vbi quai ironico me est dissimulo & cauilatorie v̄ca p̄pto iro-
nia est cauilator & colar. Socrates vulgo iron dicebatur. i. agens imperitum & ad-
mirator aliorum tanqz sapientium vt meminit Fabius.

¶ Antiphrasis verbum sit per contraria dictum.
Antiphrasis est vni⁹ hbi ironia. vt bellū qz minime bellū est. & ludus qz minime lu-
cet. Hec Dona. & Diomedes addēs parcas dicit: qz minime parcat. Meminit huius
rei Quint. in s̄. de institutione orato. dicit. Et etiam nec cōtrariū aliqua sinamus
trahit: vt lucus qz vmbra opacus par luceat: & ludus qz sit longūssim⁹ ab lusu edis
qz minime ducis. Varro parcas quasi parcas dicit vult & in o mutata: a parru qz. na-
scētibz bonū aut malū p̄ferit a urhoze. Heliodo. vt meminit Fel. Ideo Augustaz
th⁹ p̄ra p̄sca. debachat ostēdens p̄antiphrasim nō dicit bellū parcas: ludū lucrū
re. hae etiā figura nonnunqz quos nanos conspiciam⁹ athlanti vocamus: & ethie
pes argēntos. hec ab ironia differē p̄ntiēdo mutat affectū & significatiōē. An-
tiphrasis vco diueritate rei denotat: vt Diomedes ait. Antiphrasis est p̄ cōtrariū
locutio. ab anti. i. contra & phrasis. locutio. Antiphrasicos contradictorius.

¶ Charientimos. Et charientimos tibi moliet aspera dictū.
Charientimos est tropus quo dura dictū grauis p̄kruntur: vt si interroganti.

¶ Charientimos. Et charientimos tibi moliet aspera dictū.
Charientimos est tropus quo dura dictū grauis p̄kruntur: vt si interroganti.

non tunc fuit quispiam respoderis bona fortuna. i. nemo nunquid vis aliud vt recte
valeas. i. nihil. Carientismus: idest gratificatio et vbanitas a χαριος: ετροος charis
charientos. i. gratis: a gratiosus χαριος charis itis. i. gratia Carientizome. i. iocoz
nugoz vbanus sum alludo. Charizome. i. dono gratifico.

Sermo procul notus festina Paroemia fertur.

Paroemia est accomodati rebz epibulqz puerbiu: vt lupus est in fabula. adest
is. cuius presentia loqui vetatur lupi est voce adimere credis et que priozes con-
fpererint. Uer. Lupi Moerim videre priozes. Cocta munerabimus ceta. i. vt Dio
medes ait er euetu rem sciam. Nos poma natam quoticz indocuz: ignobilis
improbuz: inier doctoz: aut nobiles: aut pbos nferare cupit: velut in pomis ole
tum. i. paroemia puerbium paroemia cius puerbialis. Dicitur a para. i. iuxta et oc
me. i. cantus vel cantilena: quasi iuxta omniu cantilenam. In Donato et Diomedo
mendose legit paranomia: pro paroemia. hos librarioru incuria excusat. Alexan
der venia caret dices. Est et epizuris et anaphora paronomia: sed hic ferme oia
figurarum nomina corrumpit: vt legenti liquet mediocriter docto.

Paroez
mia

* Illud
Teretij in
Phormio.
Aduersus
stimulum
calces pa-
roemia est

Hosricus irrisus nobis Sarcasmos habetur.

Sarcasmos est plena odie atqz hostilis derisio. Uerg. in xij. enci. En agros et quam
bello Troiane peristi Hesperia metire iaces. Et in ij. ene. Pyrrhus ad Priamum. Re
feres. Ergo hec et nunciis ibis. Pelide genitor: illi mea trista fata. Degenermas
Neoptolemum narrare memero Sarcasmos silis est Mycterismos cu quoda risu
coctracione nariu subdola illusio. Fabi in. vij. Adicit his mycterismos simular
qde: s; no lares derisus. scribit id nome grece cu y greco in pma syllaba: et qua in
e longā xtimus in scda μυκτιρισμος mycterismos. i. sublanario. a mycterisio. i.
subfanno. idqz a μυκτιρισος. mycterisio: penul. get longa: vt crater eris. i. nasus

sarcasmos
Mycter-
ismos.

Simplitas Asteismos erit si rustica desit.

Asteismos est tropus multiplex nferozqz stutus. Na est qdqd rusticassimpli-
tate car. i. et faceta satis vbanitate exprimit: vt apb Uerg. in buc. Qui Baniu non
odit amet tua carmina Meui. Atqz ide iungat vulpes et mulgat hircos. i. ppena
ei cotin gat vt diligas Meui peio: poetā. Na Meui? et Bani? possimi fuerit poe
te inimici tam Horatio qz Uerg. vñ Hora. Mala soluta nauis exit alite ferēs olerē
Meui. Jungere vulpes et mulgere hircos est cotra naturā qdcp conari. Nger cum
Alexandro etiā antismos vocat hac figurā: doctozes Asteismos dūtatat quos po
tius imitandos cēseo. Asteismos est dictio tetrasyllaba duobus trocheis cōstans:
ideo Syneresim fecim: vt Uerg. in alucaria. Asteismos trāsfert vbanitas: a aste-
los. i. vbanus. Asteizome. i. vbanus sum. Asteizo. i. iocoz.

Asteismos

Nota parum demonstrat Homoeosis mage notis.

Homoeosis est minus note rei p similitudine ei q magis nota est demonstratio
Eius spēs sūt tres. Icon/parabola/paradigma. Homoeosis transfferit lītudo. ab
homoeos cu oe diphthogo. i. silis hinc homoeologia. i. silis locutio. Est aut hōeo-
logia ofonis vitii quā nulla varietatis gra leuat tediu: atqz ex tota colo. is vnus
q maxime deprehendit carens arte oratota. Author fabi in. vij. Contrariū puit
vitiū est Soracsmos: quedā mista est varia rōne linguarū ozo vt si atticis Morica
Aeolis/ Ironicis: etiā dicta cōfundas. Cui simile vitii est aoud nos si ds sublimia
humidibz: vetera nouis: poetica vulgaribus misceat. Id em tale est mōstrū: quale
Hozs in principio artis poetice. fingit. author in. vij. fabi: apud que Ualla et Al-
ctus legūt Soracsmos. Regius vero Coenismos: a coenone i. coico: legit. vñ telā
doctoma. i. coicatio rectius bz qz coenoeia. Bad: nē vir acerrimi iudicij suffragā
hic Ualle et Aldo Soracsmos cu ae diphthongo dicit aceruatio et cōgenes. Soroz
per ω mega ante r. i. cumulus: aceruus. Soruo cumulo. Sorcia per ei diphthon-
gon. i. congeries Soruamatos. i. cumulus. Sorensis aceruatio.

Homo eo-
sis
Hōeosis
spēs tres.
Homoeo-
logia.
Soracsmos

Est icon quoticz forme bene confero formam.

Icon est psonarū inter se vel eoz q psonis accidit cōparatio. vt Os humerosqz
deo silis Ant icon est forme ad formā collatio laudis aut vituperatiōis cā vt ibat
in silis corpore tauri valdidissimi: impetu leonis acerrimi. Et iste quotidie p forū rō
qz iudatus draco serpit dētibz addūctis. Hec figura a Diomedo vocat etiā. Icasmos
Alie note bz Catatypolis Ico onos perulima genitiui correpta cu ei diphthogo

Icon

Joannis Despanterij Arituiste

Icasmos. in p̄ma si grece scribit trāfferit imago et silitudo. **Icasmos idē** Catatiposis interpre-
tatur iuxta figurā aut formā. vt **Oia** Mercurio sibi voces colorēq. Et crines fla-
uos et mēbra decora iuente **Di.** itur a eata i. per sēdm: a typosi per ωmega. i. im-
pressio et formatio. typos. i. forma: figura adūbratio typpo. signo formo. ab h̄ typo. i.
sub et typosi fit hy potyposis. i. informatio: designatio: dispositio: hy potypos. i. p. si-
gurā demōstrō: designō. **Hy potyposis dicitur** a Cice. sub oculos subiectis vt ait **fabi**^o
li. ix. Est aut hy potyposis q̄dā p̄posita forma rex ita exp̄sa verbis vt c. rui potius q̄
audiri videatur: veluti ipse inflamatus scelerē ac furorē in forū venit ardebant ocu-
litoto ex ore crudelitas emicabat. huius figure cognata est **Metastasis**: q̄ est tem-
porū trāslatio q̄ta q̄ futura s̄nt aut futura fuerit imaginamur: vt nō narrari res
s̄ agi videat. **Author** ibidē **fabi**^o veluti **Credite** vos intueri hec: q̄ nō vidistis oculis:
antimis cernere potestis. **Eadē** ferme dicit **Enargia**: q̄ est rerū gestarū aut quasi ges-
tarū sub oculos inductio. vt ac veluti in sompnis oculis vbi lāguida prescit. **Noctis**
quies. nec q̄q̄ audios credere cursus. **Velle** videmus et in medijs conatibus agris
Succidimus nō lingua valere: nō corpore note. **Sufficiūt vires**: nec vox nec verba se
quunt. **Metastasis** trāfferit trāsmutatio et transitus. a meta. i. trās et stasis. i. os. i. sta-
tio. **Enargia** euidētia est cum a p̄ima vocali in sc̄da syllaba et ci diphthōgo in
tertia apud grecos: nos in i longū h̄m. **Enarges**. i. manifestus. **enargia** h̄o cū sc̄da
vocali in sc̄da syllaba dicitur efficacia. act^o et actio. et cū ei diphthōgo s̄nt in penultima.

**Hy poty-
posis
metastasis
Enargia**

Enargia

**In hoc
exemplo
et
marce
de
lūpto
os
hūerosq̄
deo simili
dece pul-
chritudo a
hincus
pulchritu-
dini ad-
milatur cū
deus et h̄o
sinepicus
marie mē
hroz s̄litu-
dine tenes
tur.**

**Paradi-
gma.**

Iure disertus erit quisquis rem comparat apte

Parabola est rerū ḡne dissimiliū cōparatio: vt qualis mugit^o fugit cū saucius araz
Taurus et incertū excussit cruce securis. huius venuste subijci solet. **Antapodosis**
est p̄traria reditio vel ex aduerso. ex anti. i. contra: et apodosis reditio. h̄c q̄t in. viij.
ait **fabius** rem vt rāq̄ cōparat et velut subijci oculis et p̄teritō dicit **Cicero** p̄ mures
na: vt ait in grecis artificibus eos auloedes esse q̄ cytharoedi fieri nō poterūt: sic
nos videm^o q̄ oatores euadere nō poterūt: ad iuris studium deuenire. **Parabolā**
fabius lib. v. appellat exp̄plū. **Diomedes** vtro silitudinē. alij cōparationē. sc̄it id nō
men p̄celematicū: deo h̄c p̄metrū nō ingredi p̄romde non credo **Mancinello** id
nomen deducunt. ex para. i. iuxta: et dule cū ov diphthōgo. i. consiliuz et snia quasi
iuxta suam **h̄s** nō ignozē interiz correptionis gra alterat diphthōgo: vocale ap̄d
grecos abijci: tamen mihi placet parabolā dicit adiectionē a para. i. ad et iuxta:
et bole. i. actus. **Ballo** iactio vt sit adiecta cuius rei spatatio.

Exemplum facti vel dicti fit paradigma.

Paradigma est exp̄pli hortātis vel dehortātis enarratio. **Hortantis** vt **Antenor**
potuit mēdis clapsus a chiuis **Iliricos** penetrare sinus et. **Dehortātis** aut deter-
rentis. vt **At** nō sic **phrygi** penetrat. **Lacedemona** pastor. **Ledeāq̄** helenā **Troia**
nas vexit ad vides. **Paradigma** est exp̄plū. **Paradigmo**. i. exemplifico a para. i. iux-
ta et digma atos. i. signū. **digmatizo**. i. traduco et signo oñdo greci cū ei diphthōgo
in p̄ma syllaba. **Maecten** ex **Diomedē** donato pauculis figuris obiter insertis que
deinceps scribent^o ex **Mancinello** et **Nigro** atq̄ **Quintiliano** sumpsim^o: nec tñ d̄quid
vsq̄ figuratū est huc cōsulim^o: ita cū s̄foret immensum: parūq̄ vtilē: auctorē **Quinti-
liano** in. ix. **Nec mirū** quā **Apollodorus**: vt **Celius** scribit: teste **fabio** incomprehēsi-
bilia partis huius p̄cepta custimauerit. Ita q̄ meū sc̄lare actum putabo: si post
tantos viros nō inutiliter hunc laborem obijisse candidis lectoribus videbor.

Miscellanea reliquarum Figurarum declaratio.

Alta figurarum descriptio nomina sumit.

**Phrasis.
Chrono-
graphis.
Topogra-
phis.**

Deserptiones tēporis loci / stationis / pugne et plurilū rerū s̄ non
nullis inter figuras nūerant quarū declarationē p̄fa facilius enuclea-
bit: cū ijs quas **Piger** in **Phrasio**. i. elocutionis speciebus declarat.
Est aut **phrasis** sermo eloquēs torius snie significatiōe ostendens
Chronographis: est tēporis descriptio: vt venitur interea celum et ruit oceano
nor. **Dicit** a **chronos**. i. tēp^o: **chronicos** spalis. et **grapho**. i. scribo. **graphis** scriptura.
Topographia est loci p̄a descriptio: vt **lucus** in **vide** fuit mediā lectissim^o ym d̄ra

Et in cōspicua. Tenedos notissima insula. Insula dicitur a Topos. i. locus. et grapho

Chorographia
Topographia
Actiologia

Uocatur etiam Chorographia a choros. i. locus per yamēga ante r.

Topographia est loci ficta descriptio: vt Est in recessu longo locus insula portus. Effi

ctat r. Nā hic portus nūq̄ est in ap̄rica auctore Seruio: dicitur a topos. i. locus et

topos. i. positio. Cosmographia est mundi descriptio. a cosmos. i. mundus.

Actiologia est cause redditio. vt Ad celū tēdens ardentia lumina. frustra. Lumi

na. Nam teneras arcebat vincula palmas. Dicitur ab actia cum ac diphth. ongo

penultima breui sine aspiratione. i. causa. ratio. accusatio. confirmatio. culpa. et lo

gos sermo vel logia est locutio.

Actiologia est lōgus in descriptōe excursus vt in descriptōe tēpestatis ap̄ Uer. in

Georgicis. Interprat̄ erit. egressio aut puerus ab ehneo. i. euenio: egressio ap̄

eo. Uocat̄ etiā parechasis. i. trāsgressio. Antilogia est h̄oꝝ p̄tradictio aut refraga

tio. vt haud vñq̄ tibi fistula cera iūcta fuit. Anti contra logia locutio. hoc est con

tradictio. Et Cāchafinos est risus solutus vt haħa he: ap̄b comicos. Interprat̄ caci

nus a cāchaso. Cāchaloo et cāchoo. i. cachinor. Et Apophasis vel apologia est obie

ctoriū r̄sio vel excusatio vt an mihi cātādo victo nō redderet ille. Quib̄ mea carmini

bus meruisset fistula capri. Apophasis itē: vt dicit scabius in. it. est cuiuspiā rei ne

gatio aut per trāsitū demōstratio in hūc modū. Nō agaz tēcture summo: nō dicā

q̄d foras obtinerē. Et q̄d ego isti de creta. q̄d rapinas: q̄d hereditatum. possessōes

datas: q̄d creptas. p̄ferā: Et mirro illā p̄mā libidinis iūriā. et me illa quidē restionia

recto q̄ dicta sunt de seferitis septigētis milib̄. et possum dicere. Quib̄ ḡsibus per

totas interm̄ q̄dnes decurrimus. vt Cicero hoc ego si lic agere tāq̄ mihi crimē est

diuicū: hoc plurib̄ dicerēt. hec scabi? Asserēs Apophasim negādo dicit. Nā apo

phaste significat negare. Apopheno. i. demōstro. definitio. hinc apophasias tos. i. ne

gatio. hinc demōstratio. Apophasico. i. nego vel s̄nam dico. Apol. gia. i. defensio et

excusatio. ab apologeo. i. respondeo. apologema atos. i. excusatio. Apologeome de

fensio. respōdo. purgo. excuso. Cacothos est mali nouus aut cōsuetudinis de

scriptio vt erul ab octua Martius bibit. Dicitur a cacos. i. malus: et thos mos.

Catachrysis alicuius facinorū cōdemnatio vel iudicatio. vt tum pendere penas

Cecropide iussit. Dicitur a cata. i. per et secūdu et chrysis. i. iudicium hoc est cōdemnatio

Catacrino. i. damno. Catacritos cōdemnatus.

Actiologia
antilogia.

Canchafinos.
Apophasias

Apologia
cacothos

Catachrysis

Catalogo.

Elogium.
Genealogia.

Geneologia
(con.

Manomachia
Naumachia
Sylogismus
Enthymema.

Iohannis Despauterij Niniuite.

- Oeconomi-**
nia. mems interpretat commentū cogitatio. Entymcone. i. a aduerto. pōdero. cogi ro
remittit. Entymconis penultima longa cogitatio. Entymion. i. caute cogitatio. r
stuta resq̄ in alio versat. Oeconomia est rei gubernande dispensatio. vt Tu rege
re impio p̄pos Romane memento. Ne tibi erūt artes: pacis imponere more. Par
cere subiectis. & debellare superos. dicit Oeconomia lex domus: ab oecos. i. domus
onomos. i. lex hoc est dispensatio domestica. Oeconomos. i. dispensator rei fam lia
ris villicus. ¶ Palilogia est dictorum ornata replicatio: vt arma viri ferre arma. In
terpretat reiteratio vel duplicatio. Palillogos iteruz collectus. apalin. i. iterum lo
gos sermo. logia locutio. ¶ Stratagema est exemplū militare summo studio imitā
dum vt apud Liliū. de Hannibale interpretat gestū militare. r confilij scribit grece
per ὄστρακισμῶν. Stratagema: sed & longus sepe versū in u vt machina camus
et. ideo male corripit in stratagema sc̄ba syllaba a. Wantuano. r pluribus. Strate
gia. i. militatio p̄tura. Strategos imperator. dux exercitus.
- Epauressis** ¶ Paradoxon est electa s̄nia: vt qui quid erit superāda ois fortuna ferenda est. In
terpretatur admirabile: p̄terea dora maestas: gloria. opinio.
- Euxesis.** ¶ Epauressis est h̄miaz incrementū ab imo ad sup̄iora pfurgēs: vt p̄p̄ciū r hertari
r orare: riam liberi? accusare. r monere: vt magnā infamiā. fugiat: non desistimus.
Transferit magnū incrementū ab epi p̄p̄one: q̄ interdū. auget r auxesis penulti
ma longa. i. angmētū: r̄e es. Idem. aureticos auritius auro r aurano. i. augeo.
- Physiolo
gia** ¶ Physiologia est re naturalis descriptio. Horat. Albus hoc cuz syllogismo. r enbdieme
la coelo. Sepe not? nec plurt. imbres: p̄petuos: si tu sapiēs finire memēto. tristitiā
vites labores: interpretat locutio de natura a physis ios. i. natura: r logia locutio
- Epichere
ma.** ¶ Epichere ma est argumentū ratio cinatiū. Uerū hoc cuz syllogismo. r enbdieme
mate alijq̄ pluribus inter figuras. p̄p̄ue n̄erandū nō est. vt in nono Quintilian?
innuit: licet non defuerint qui hec oia in figuraz contuberniū admiserūt. Epiche
rema cum e longo ante r q̄ per ei diphthogon grece scribit. interpretat conamen
Epichereo conoz. epicherefi penultima longa. i. conatus
- Problema** ¶ Problema est p̄positio interrogatiōē detinens annexam: et apud Plutarchum
**Epiphone
ma** interpretatur p̄pugnaculum. p̄terterus p̄positio.
- ¶ Epiphonema est rei narrate summa acclamatio: vt Tante molis erat Romana
cōdere gentem. Tantum series iuncturas pollet: interpretat acclamatio. ab epi
phoneo. id est acclamo. Niger annectit h̄s tria carminum nomina: epicedium. epi
traphium. r epithalamium quasi proprie figuras nō dixerimus. tamē cognationis nō
nihil cu. s̄ obtinent. Estq̄ eorum cū ceteris carminū noibus cognitio vtilissima
ideo non p̄. gebit ea amectere.
- Epicedium** ¶ Epicediū est carmen funebre: q̄b. r Sernius in buccolica testat: et habetur cada
uere nonduz humato. vt extinctū nymphe crudeli funere daphnim siebat cetra.
dicitur ab epi. i. in: r super: r cedia poenultima longa. i. funus r affinitas ceneno. i.
iusta soluo funus curo: affinis sum ad funus eo: scribitur grece Κωδία. In nigro
mendose legitur Epiodium pro epicedium.
- Epitaphi
um.** ¶ Epitaphiū est carmen cadaueri sepulto cōstatum: vt daphnis ego in syluis hic
flos ad sydera nos formosi pecoris custos formosior ipse dr. ab epi r traphos. i. se
pulturum. Traphos. eger que sepultura. Tapheus r syllabum pollincto.
- Epithala
mum** ¶ Epithalamium carmen nuptiale: vt apud Catullū. Claudianū. r Ausoniū. dicit
ab epi. r thalamus. i. genale cubiculum.
- Proprepi
con.** ¶ Proprepi con est carmen instructiū r adhortiū. a prorepto. i. dirigo: r phoz
tor. vt apud Ausonium de studio pucri.
- Propem
picon.** ¶ Propem picon carmen vt comites queq̄ scriptum. vt apud Sidonium offendas
a propem. i. comitor: premittor: cum pompa assequor.
- Epimicuz
carmen** ¶ Epimicuz carmen de victoria cuiusq̄ ab epi. r nice. i. victoria. Epimicuz. i. victo
rioz. Epimicuz carmē aut celebritas p̄ victoria habita. Talia etiaz in gi e greco fon
te p̄t carminū pluria nota. Sed iā satis sup̄e euasatiud mōastica n̄ a. redeam?.

Inuenies versum repetitum sepe decenter.

- Epimone.** ¶ Epimone est eiusdeꝝ versus frequens repetitio: vt in ludicro Vergiliano. Inci
pe mensas mecum mea tristitia versus. Ducite. ab vbedomū mea carmina: du cite
daphnim. Epimone vltimam solum producit: ideo. hepametrum. non ingreditur
interpretatur perseverantia / insistentia / assiduitas. Epimonos aduerbium id est

constanter corripit scdm sine dubio: vt oia composita ab epi. et i. ovu ab epi. i. inde * Versus
supr. mone māsio: monimos. i. stabilis. Versus sepe repetiturus vocat intercalaris crebro re
ab intercalendo. i. interponendo vt interuocādo vt dies intercalaris in Febuario. pētā inter
calaris bē.

Responderē solent scriptores obijciendis.

Antipophora ē ad obijciendū rāsio. v. sup: heu dolco: nā mihi sepe nocet posset
quērit: cur doles te pūcē. Vt tacite q̄stioni: si occurrit. Nā mihi sepe nocet. Anti
pophora est solutio. h̄ypophora nāq̄ obiectio. b. ab anti. i. cōtra: et pophora fit eti:
pophora est cōtra obiectioe id ē solutio ē. h̄ypophoro. i. sūffero/subduco. h̄ypo
phoro: tributarius. h̄uic figure aut multū ab illis est. p̄roprodo: cum aut in
gulis statim ratio subijci: vt est illud. Neq̄ a cūfatorē est metuo qui sum innocens
neq̄ op̄torē: heor: q̄ sum antonē: neq̄ p̄sule sp̄o: q̄ suz; Cicero aut postius duob: vt
tribus eodē ordine singulis cōtinua reddat rō. Quale apud: Eurum de dicituratura
Cuci p̄o: p̄eti p̄stare: nemi impare q̄ alicui seruire: ne illo cōvivere honeste lz
cū hoc iurēdi nulla cōditio. M̄ a pros. i. ad: z apodosis. i. redditio. hoc est ad aliā
rōntē redditio. Quintil. in. ix. vii. censet in figuris antipophora cū Dierodo z apo
phodo. Et Dierodos est ab. Echali ad p̄ncipale materiā trāsmissio: q̄ o modo. Lons
gins enectus sum redco ad p̄positū. Interpretat decursus z transit. Wātian^o
in p̄mo fastoz. Sed qua mēte vago: vt idco meā lōgiō: equo est Echasis scē fēstū
redeat: us hilari. Et Aphodū heor. Galla vocat dubitationē: lz Quantilian^o d̄istū
gnere videt: vt siue malitiā siue stultitiā dicere op̄torē. Quintil. cōiunctim ponit:
Dierodō aphodō vt sit eadē figura velut h̄ysterō p̄teron: id Valle vii. herco. Si
gnificat aut Dierodōstrāsitiū z redditū: teste Raphaelē Regio vt sit trāsitus z dedit^o
ab Echali ad p̄uorē monstrātiū. vtrūq̄ cōponit ab hodos: id est via.

Quas tibi declarat Syntaxis non repetemus.

De apositione/evocatiōe/ceptiōe/plepi/zeumate/antiprosi/sinthesi/sinecdo
che q̄ in syntaxi dicta sunt h̄u d̄ op̄e: cū fuerit h̄ repeterem: illis sup̄ sedēdm cen
seo. Neq̄ multū dicēdū de zdiophasi z alophylis: cū zdiophasis sit reciprocā cōstru
ctio: q̄ si p̄ria locutio aut dictio: ad idtos. i. p̄pū. z phasis. i. fama aut dictio vt e:
allophylis
go me diligo: tu te ille se. Allophylisē cōstru. tio nō reciprocā vt diligo Paulū. d̄
quasi alteri: gnis ex allo. v. aliud z phylō cū γ greco. i. gen^o gēs natio. Wācniell^o s̄
guras eē ceter. Ne: trā nomē est hexametro aptū q̄ idiophasis tribz achū includit.
allophyl^o p̄o p̄ra Wācniē. Duroche: q̄ tertiā syllabā p̄duet vt Pāphyla scōaz.

Rem nūnia vt notam ferimus nos sepe tacere.

Parasiopelia est quā aliqd nos reticere dicim^o: vt pore oibus notū aut cū suspi:
tionē excitare matorē reticēdo possumus: quale est illud. In p̄na iudicem: in iusu
pellis. p̄p̄li q̄ improbissime gesserit reticēdo. De falsis ci^olis q̄ ad senatū miserit nihil d̄ * Parasio
cam Quod ille sepe interminati est somitiā. Nā z hec vobis nota sū. z q̄ nouissime. pelis lati
multo indiguoza amūt q̄ primū cognoscenda. Itē illud. Cogis me in iure tuecām ne occupa
proferre: nihil agis. Nō dicā lz ip̄m ip̄s ea patefacier. Latine hec figura dicit^o oc
cupatio z p̄occupatio. Parasiopelia pe. lōga: vt apoliopelia in Comuocopia Perot patio d̄.
ti scribit p̄ scdm. vocale an. f̄itā para. i. apud/ab/pteter: z sopelias. i. silentium.

Singere personam res est per crebra poete.

Prosopopeia est p̄sonē fieri quoties inanimatū ad aliatū loquitur. aut contra ad
aiatū ad inanimatū vel rōntē expers. vt Ouidius ad libū. Parne nec inuideo sine peia.
Ne liber ibis in vrbe. Et Ouidiani libū. Quimodo Nasonis fueram^o quinqz libelli
horati. Quid amplius: o mare z o terra ardeo. apud Ouidiū in mētha. Terra loq
tur z Coniur zc. Prosopopeia cōtinēt duos cōtinuos tādos. idco hexametrū nō in
greditur a^o prosopon perā mega in scda syllaba. i. persona z poeo i. facio aut fin
go. Vt cū q̄ ē ab ethos. i. mos sit z opoeta que est morū efficit huc Wincio. i. im^o ethopeia
tatio: vt apud Terent. At ego nesciebam quoz sum tu tres paruula huc est abiecta
educit mater pro sua s̄ozoz dicit^o est cupio adducere vt reddā suis Wincio. a ne ma.
Wincio. s. le pronuncies penultimam producit: q̄ grece scribitur κνμιοισ.

Laudatur verbi repetitio facta decenter.

Expanodos est cū de eorē d̄tationis repetitio siue regressio: p̄ctūq̄ cum negatiōe
interdū siue ea: vt p̄ncipiū dignitas est poene parno par: fortasse: corū q̄ sc̄q̄bant^o
est q̄na p̄amēbon^o est: non bon^o aut qui in. tyranidē amutat. Itē z magnus est labor.

Joannis Despauterij Aritotele

dicendi magna est res. Item par esse vobis non par mihi Juli^o arte. et vt Geor
Ualla ait. Compuleratq; greges corydō & thyrils in vnu Thyrils oues. cordon d
sentas lacte capellas. epanodos pœclumate^o est heramitris prumar. fit ex epi et
ana q; cōsuetā iterū vel retro indicat & hodos. i. via q̄ ad priorē viā regressio. Sunt
qui epāhodos aspirat. vt hodos. alij citra statū e panodos/periodos exodus. Syno
dus scribūt vt philippus argyripp^o: nō philipp^o argyripp^o &c. lz pponat ab hyp
poe: de qua re. lias plura dicemus: si minusim^o dñs nosser Iesuyvitā dederit.

Paradi
siole.

Virtutum vitij interdum nomina dantur

¶ Paradiasiole est quā rcm nram dilatam^o interstatione: vt cū astutū sapiētēz vo
cam^o pdiguz liberalē. Temerariū fortē sic cū Nigro Wācinell^o. Componit ex pa
a. i. iuxta & diastole i. dilatio. vt Wāc. nell^o ait. At Fabi. in tr. distinctionem trans
fert. verba eius sunt hec. Detractionis ḡa facta coniunctio (συννοησις) vocant^o
qui duas res diuersas colligat. Tam deest auaro q̄ hz q̄ nō hz. Cui ediueriaz
volūt cū distinctionē cui nomē dāt p adisiole: qua similia discernunt: quū te p astu
to sapientē appelles p phidete fortē: p illiberali diligētē. In hunc locum sic scribit
Raphac Regi^o: Synoeciosis aut Synoecosis (συννοησις) modo in i modo
in e longū veritur: ex eo nomē accepit q̄ duo diuersa simul habitare faciat hoc est
colligat aut cōiungat. Nam σὺννοησις Synoecosis cohabitatio dicitur.

Synoecio
sis.

Paradi
siole.

¶ Paradiasiole aut transferri seūctio diuisio/separatio/distinctio. diastell o. i. distiguo
Hoc autē modo a Rutilio Lupo de finit. padiasiole est schema q̄ duas aut plures
q̄ vident vñā vim habere sentētias disūgit: & quātū vltat docet cuius suā sentētia
subiungendo in hūc modū. Nā quā ceteroz opūniōē fallere conaris tute ipse fru
straris Nō em̄ pbaris te: p astuto sapiētē & phidēti fortē: p illiberali diligētē: pro
māleuolo feuey. Nullū est em̄ vitij q̄ hūitis laude gitari possit. Hūic figure (in q̄
Fabi^o) p̄traria est ea q̄ est vicinia trāsit ad diuersa aut ista. B̄cuis esse laboro. Ob
scurus hō &c. Geor. Ual. synoecism vocat quā Quin. synoecosis: credo menduz esse
in Ualla. In lexico greco synoecosis d̄: cohabitatio synoecosis cohabitatio &c.

Diastole
Hypphen

¶ Diastole (vñ padiasiole) inter figuras a nōnullis ponit: vt Hypphen: Quis ad a
centū magis p̄tincat. Itaq; Diastole est distinctionis nota inter dictiones: ne, putet
esse cōpositio. Zphen est dictionū cōiunctio vt noscat esse cōpositio. vtz. plura sub
vno accento p̄runt vt apud Uerg. t̄ste Seruio. O socij nec est ignari sum^o ante
maloz & celi subterlabētia signa. d̄: subumio. ab hypo. i. sub: & hen. i. vnum.

Mendys
dis.

Mendysadim facies soluens immobile figum.
¶ Mendysadis figura est quā resoluūt substantiū in adiectiū: vt chalybez frenoq;
momordit p chalybeos frenos: & auro. i. patens aureis p hēdya
dim: vt Seru. docet in li. geor. poetis figura est peculiaris. Quatorz vix vnq; vnu
tur. Interpectat vñ per duo ab heu cuz a spiratione. i. vñ: & dia per & dyo duo q̄
vnum per duo dicitur: & annulū aurū: que gesto pro annulū aurum.

Hypalla
ge.

Quando pati quod egit fero: contraue Hypallage habetur.
¶ Hypallage est figura quā p̄ba p̄ a uersum intelligunt quū q̄ patif agere d̄: aut
p̄tra. vt arade rati vētos: p̄tra & rati vētos. Hypallage d̄: submutatio vel subalter
natio: ex hypo. i. sub & allage. i. mutatio. Allatio. i. mutio. Hypallatio. i. submutio. vel
subalterno. Cōtra corripui cum Rufonio scz p̄ductio sit melior: & longe frequentior.

Liptote

Liptote erit quoties plus significans minus aio.
¶ Liptote est figura qua minus dicimus q̄ significamus: vt haud parum doctus
pro multū doctus. Munera nec sperno dulcis amice tua. i. libe^o r accipio. Liptote
est. i. defectus aut defectio a lipto. i. deficio vel linquo.

antithetō
quib^o mo
dis fiat an
titheton.

Antitheton siet quoties contraria neces
¶ Antitheton est figura qua p̄traria cōtrariis op̄t omūz. Qui i. meta. frigida pu
gnabāt calidi: hūmētia sicis. Mollia cum duris sine pōdere habētia pond^o: hec
(vt Fabi. ait in tr. homonimij sit modo. Nā & sit si singula singulis opponuntur. vt
vicit pudorē lib idō timorē audacia. Et vna b̄ntis. Nō n̄r ingenij est vestri sup̄lij
est sententijs. Dñe in cōciōib^o: taccat in iudicijs. Cui p̄modissime iūgit ea species
quod distinctio d̄. Odit p̄plo Romanū op̄puitatē. luxuriā publicam magnificētiaz
diligit. Antitheton nō ab similib^o est antimetabole: que est ex diuerso mutatio qua
ba declinata rep. r̄untur: hoc modo. Non vt edam viuor: sed vt viuam edo auriōz

Antimeta
bole.

Sabius in nono. **Georgius** *Ualla* antimetaphoram vocat. Dicitur ab anti. i. contra et *Metabole*. i. transitus. quasi in contrarium transitus. **Antitheron**. i. contrapositum: ab anti. i. contra et *theron*: id est positum. **Persius**. **Crimin**. *casus* libet in *Antithesis* doctas. posuisse. *fr*. *uas*. *Laudatur*.

Questio **Erotema** est inter numerata figurar.

Erotema est interrogatio. **Mancnellus** inter figuras locat. **Lucanus** in primo **Eurotema** Quis furor o cines que tanta licentia ferri Sentibus inuisis latum prebere cruorem. **Erotema**. i. interrogatio. **Erotema** penultima longa. i. interrogatio. **Erotema** in quo: id est interrogatiuus.

Dicta prius declarat **Epegegesis** a perte.

Epegegesis est antedictorum expositio vel declaratio: vt tolle fuga **Turnum** atq; instantibus *cripe* *fatis*. Dicitur ab *epi*. i. supra: et *cegegesis* penultima longa cum antepenultima. **Epepositio**. **Epegeome**. expositio. vel narratio **epegeome**. i. **Pecsum** et **expono**. **Epeies**. i. **receptor** et **expositor**.

Emphasis est sensus maior q̄ verba recludunt.

Emphasis est figura alteriorē prebens intellectus q̄q; verba per se ipsa declarant **Aurhor** **Quintilianus** in. viij. **Eius** due sunt species. Altera que plus significat q̄ dicit. Altera que etiam id q̄ non dicit. Prior est apud **Homerum**: quum **Menelaus** gratos in equum descendisse ait. Nam verbo vno magnitudinē eius ostendit: et ap̄ **Uergilium**. **Demissum** *laphi* per funem. Nam sic quoq; demonstrata est magnitudo **Idem**. **Cyclopa** quum *lacuisse* dicit per antrum: prodigiosum illud corpus spacio loci mensus est. Sequens positū est in voce aut omnino suppressa. aut ita; abscessa

Supprimunt vor. apud **Ciceronē** pro **Ligario** q̄ si in tanta fortuna: bonitas tanta non est quam tu per teper te inquam obtines: intellecto quid loquor **Tacuit** enim illud q̄d nihilominus intelligitur: non de **scythos** qui ad id crudelitatem impellerent. **Uerg.** in. j. **Secor**. **Emphasim** fecit: **aurore** **Seruis**. Quum tam glandes atq; arbuta sacre. **Uescerent** *scylue* et *victuz* **odonā** negaret. Significatur enim *ctam*. id q̄ non dicit hoc est nihilominus aliter: sed etiā sacre. **Nampharum** sterilitas aliarum denotat: infecunditas. **Emphasis** interpretat suspitio / significatio demonstratio et figio. **Emphanizo**. i. demonstro: declaro. **Emphanis**. i. manifestio. **Riger** **Emphasim** vocat quoniam fixum pro mobili ponitur. vt **scelus** pro **scelustus** et.

Quod nihil ad sensum facit: esto **Parcelcon** vbiq;

Parcelcon est dictionis aut syllabe nihil ad sensum facientis ad: ectio vt ap̄ **Te Parcelcon**: ren. **Adesdu** et **auca** te volo. **Dum** **parcelcon** est syllabica adiectio. **Aurhor** **Donatus** sic **parcelcon** est sibi: teste **Beroaldo** in. viij. **Apuleij**. In suo sibi peruoluta sanguine vt apud **Terentium**. suo sibi gladio hunc iugulo ducit e **Parcelco**. i. **pduro** **prolongo** **scripsero** **E** i quid metri tñ causamculcat **peripleoma**. vt multum ille: terris tactatus et **ma** alto: **Ille** enim superabundat: teste **Seruo** interpretatur superfluitas **peripleos** i. **superfluitas**: quasi vltra plenitudinē per perfectionē a **peri**. i. vltra et **pleroa**. i. **plena** **nitudo**: **supplementum**. **plerosis**: **perfectio**. i. **repleo** **perfitio**.

Ob pulchram vocem quid factum **Euphonia** fertur.

Euphonia est mutatio quepiam venustioris sonigratia vt **ty** **ides** pro **tydides**: et **redco** pro **reodo**: interpretatur bona vox. **E** enim bonum indicat: **phone** vox est. **Euphonia** **Quintilianus** elegantius vocalitate appellat: quam **priscianus** bonam sonoritatem. **Euphonia** **fer** apud **Horatium**. **Symphonia** corripit penultimā: licet ea syllaba et pluribus vltra accessit am abutatur **Mancnellus**.

Auersus ad absentem dicitur **Apostrophe** sermo.

Apostrophe vel **apostropha** est ad absentē sermonis conuersio: vt te nūc appello **aphycane**. Et nec te tua plurima p̄sthu labentē speras nec **apollonis** insula **terit** **pellatur**. **Dicitur** **fabio** in. ij. **Auersus** sermo sive aduersio **apostrophe** auerto. **Apostrophe** **phetiam** odium significat **apostrophos** est accentus quidam apud grecos. **Apostrepha**.

Dic allocoetam contra artem quid variatum.

Allocoetha est accidentiū contra artem mutatio: vt generis numeri casus per: **Allocoetha** **lene** modi **pparationis** itaq; continet sub se **antiprosim** **synthesim** et plures figuras et.

Joannis De pauterij Miniate.

exempla Mancinelli sunt hec. Pars in frustra fecant. Tu mihi quodcisq; hoc regni.
Urbem quam status vestra, est. Dulce satis humor depulsis arbutus hedis: lenta
Ialy secto peccou mihi solus, amytas. De quibus omnibus quid sentiamus satis
in Syntaxi nostra patet. Alloethetam Priscianus libro. xvij. interpretatur varia-
tionem ad verbum interpretatur aliter. posita qualia positio. ab alos. i. aliter vel
alocos cum oe diphthongo vt greca literatura in $\alpha\lambda\omicron\iota\omega\sigma$ unde alius et va-
rius atq; diuersus $\alpha\lambda\iota\omega$. id est permuto. $\alpha\lambda\omicron\iota\omega\sigma$ allocois. cum oe diphthon-
go sequente o longum: id est mutatio τ (vltima dixerim) aliteratio τ a theton: id est po-
situm. Thetis positio quozum, composita penultimam corripunt omnia vt anti-
theton apud persum agonorheta. epitheton &c. Ideo tam. Mancinellus q; ceteri
quotquot hactenus figurarum nomina versibus conclusere duos barbarismos in
hoc nomine fecerunt peruerse extra necessitatem secundam corripientes. q; penul-
timam producentes. Alloetheta dicitur alio nomine alloesis. que duo nomina
in $\theta\epsilon\omicron\tau$. Nulla rectissime cum oe diphthongo impressit Aldus vir vtriusq; lingue
instaurator summus. Nulla aloetheta vocat alio nomine soloecophanem quasi
soloecum siue soloecismum apparentem. a soloecus. τ phanos. id est apprensus: vn-
de amorem phancia vocauit Orpheus q; primus ex chao apparuerit hunc solem
esse voluit nonnulli phanizo. id est appareo. ostendo. manifesto. Vocatur eadem
figura archaismos id est antiquus pufcus. Licet imperitum vulgus putet archai-
mon prepositionis tantum figuram esse. Mihi concinet quisquis commentarios
Donati/ Serui/ Beroaldiq; diligenter perlecutauerit.

τελοσ

Excud. bat Thobaldus Paganus Lugduni.
Anno domini. M. D. cccvj.